Prijs 10 Cts.

Zaterdag 23 November 1940
3e Jaargang; Nr. 68

De Misthoorn

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

Nadruk toegestaan, mits met volledige bronvermelding.

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en A. v. d. OORD
Redactie en Administratie LEIDSCHESTRAAT 85;
AMSTERDAM-C. — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs v. Nederland *f* 1.25 p. kw.; *f* 4.75 p. jaar.
Buitenland: *f* 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 10 cents. — Advertentietarieven op aanvraag.
Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

DE WAARDE VAN DEN ARBEID

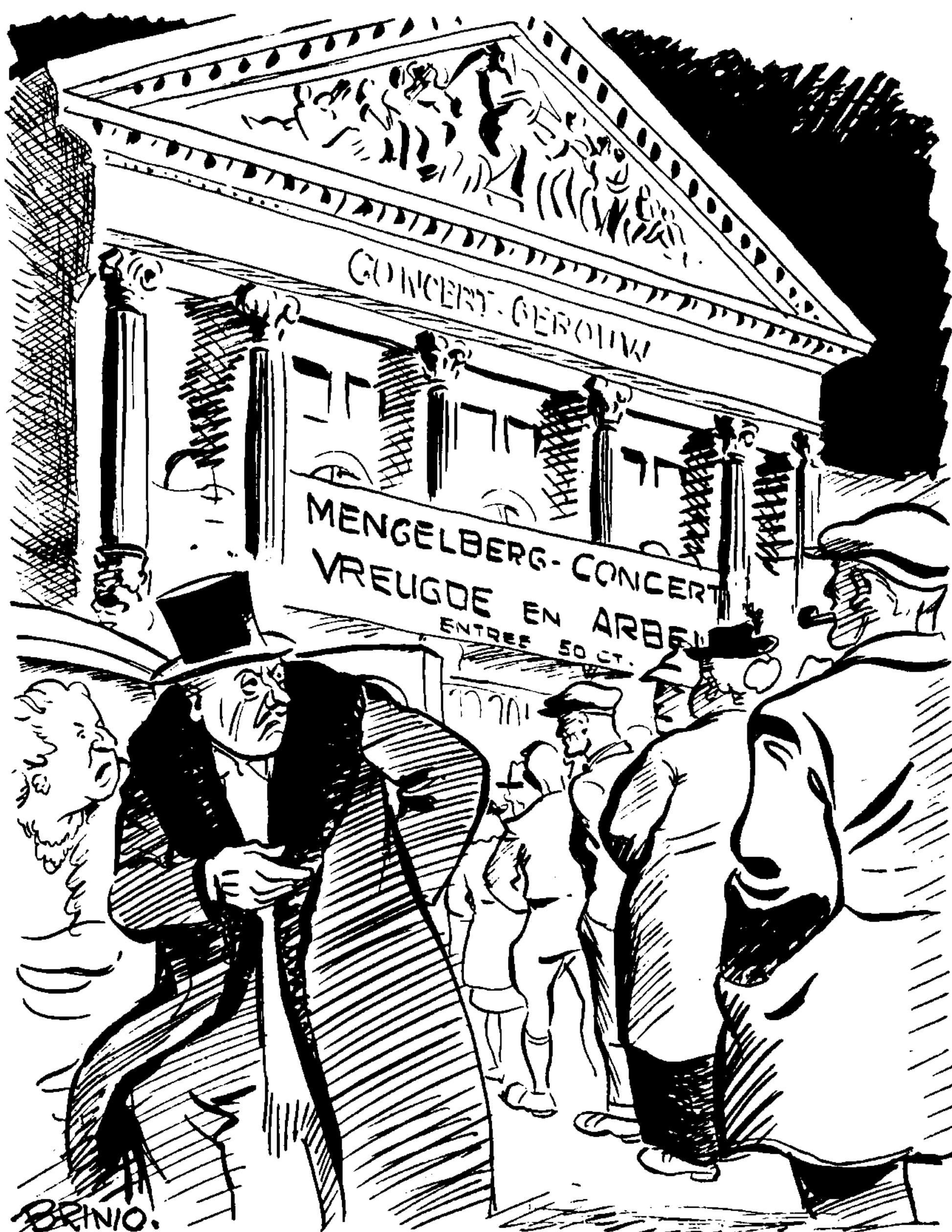
Dat de arbeid noodzakelijk is voor het welzijn van een volk als geheel en voor ieder individu afzonderlijk, zal niemand willen betwisten. Ieder gezond mensch voelt immers den drang naar werk en beleeft er de vreugde, de voldoening van. Dit neemt echter niet weg, dat deze arbeidsvreugde door bijkomende omstandigheden geheel of ten deele te niet kan worden gedaan of zelfs kan omslaan in tegenzin, b.v. door gemis aan succes, door ongezonde arbeidsvoorwaarden, gebrek aan collegialiteit of het ontbreken van een behoorlijke werkruimte.

Het is een van de eischen van een nationaal-socialistische arbeidersgemeenschap om het juiste inzicht op dit gebied te doen baanbreken, om de factoren, welke de arbeidsvreugde en dus het arbeidsvermogen in den weg staan, op te ruimen en de werkers tot goede kameraden op te voeden.
Een volk, dat de vreugde van den arbeid beseft, kan veel presteeren en wordt daardoor dus sterk en machtig; deze arbeidsvreugde is tevens een noodzakelijke voorwaarde voor de instandhouding van ons ras.

Het joodsche bastaardras daarentegen is er steeds op uit geweest de vreugde van den arbeid te verstoren, waardoor het productievermogen werd aangetast.
Dit joodsche streven gelukte eensdeels door de propageering van ideeën, die uit de joodsche rasziel ontsproten en als een goddelijke openbaring werden voorgesteld en anderzijds door hun directen invloed op het maatschappelijke en economische leven.

Tengevolge van de hoedanigheden der verschillende rassen, waaruit hij voortkomt, is de jood nu eenmaal de parasiet in de volkerengemeenschap en als zoodanig ontkent hij de waarde van den arbeid, wil hij zich er aan onttrekken, hetgeen in de practijk beteekent, dat hij andere volkeren laat werken en knecht.

Voor het liberalisme zoowel als voor het marxisme was de waardebepaling van den arbeid geen probleem. De gedachte aan een moreele waarde kwam zelfs in het geheel niet op, omdat de arbeid alleen beschouwd werd als een productiefactor, als koopwaar. Arbeid brengt goederen voort en goederen voeren tot rijkdom en arbeid is de eenige waar, welke de arbeider op de markt kan brengen ten einde in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. Wanneer zij, die de materialistische wereldbeschouwing aanhangen, van arbeid spreken, bedoelen ze alleen den van de wet van vraag en aanbod afhankelijken loonarbeid. Zoo kon de jood Marx dan ook — voor zijn doen volkomen eerlijk, want hij voelde het niet anders — verklaren: „Het leven begint daar waar de arbeid ophoudt".

Nationaal-socialisme is daad en brengt de kunst aan het volk.

De vernietiging van de arbeidsvreugde was een van de strijdmiddelen van het joodsche marxisme; het bereiken van dit „ideaal" moest noodzakelijkerwijs leiden tot de vernietiging van elk volksch verband en zou daarmede den weg effenen voor de joodsche wereldheerschappij.

Overigens is het wel opmerkelijk, dat met name de Katholieke kerk zich meermalen beijverd heeft de joodsche denkbeelden over den arbeid mede te verbreiden. Als voorvechter van het politieke Katholicisme gaf b.v. Paus Leo XIII in 1891 een rondschrijven uit over het arbeidersvraagstuk, waarin hij adviezen gaf over „de verstandhouding tusschen ondernemers en arbeiders. Hij raadde den geloovigen daarin aan om voor de ellende van den arbeid vergetelheid te zoeken in den schoot der kerk, terwijl hij er niet voor terugdeinsde om dit „arbeidsleed" als erfzonde te betitelen.

In het kort komt dit hierop neer, dat hij het leed van de arbeidende massa niet uit den weg wilde ruimen, maar wilde misbruiken tot versterking van de kerkelijke macht. Practisch stelde deze Paus zich hiermee op hetzelfde standpunt als de middeleeuwsche heilige van de Roomsche kerk, Thomas van Aquino, die de leerstelling verkondigde, dat lichamelijke arbeid alleen den slaven toekwam en dat de slavernij op haar beurt weer een gevolg was van de eeuwige erfzonden. Men ziet, ook op dit terrein kan men spreken van een doelbewuste Katholieke politiek door de eeuwen heen.

In den nationaal-socialistischen staat zal aan de arbeidseer, de arbeidsvrijheid en de arbeidsvreugde de waarde worden toegekend, die zij verdienen. Door den arbeiders het besef bij te brengen, dat zij in kameraadschap moeten werken in dienst van de volksgemeenschap, zal met het joodsche wanbegrip van den „vloek van den arbeid" voorgoed worden afgerekend; de werkgever zal moeten beseffen, dat ook voor hem de wet van de kameraadschap geldt en dat de arbeider geen uitbuitingsobject is, alleen maar van nut om zijn persoonlijk welzijn te bevorderen. Een eensgezind arbeidsfront zij het doel om het Nederlandsche volk een krachtig en machtig element te doen vormen in het Europa van morgen!

RAS EN SIBBE.

De geneeskunde in dienst van de toekomst van het volk.

Gezond of ziek, dat is de vraag!

Volgens den hedendaagschen stand van de wetenschap zijn er acht groepen van erfziekten, waarvan met groote waarschijnlijkheid verwacht mag worden, dat de lijders aan deze ziekten een nakomelingschap zullen voortbrengen, die eveneens aan zware lichamelijke of geestelijke erfkwalen zullen lijden. Het betreft:

1. Aangeboren zwakzinnigheid.
2. Schizophrenie (verschillende vormen van krankzinnigheid).
3. Circulaire Krankzinnigheid (maniakale zwaarmoedigheid).
4. Erfelijke „vallende ziekte". (epilepsie)
5. Erfelijke St. Vitusdans.
6. Erfelijke blindheid.
7. Erfelijke doofheid.
8. Zware erfelijke lichaamsmisvormingen. (heupziekte, klompvoet, hazenlip e.d.)

In deze acht categorieën bestaat zooveel wetenschappelijke zekerheid, dat zij in Duitschland onder de op 14 Juli 1933 aangenomen en op 1 Januari 1934 in werking getreden „Wet tot voorkoming van erfzieke nakomelingschap" vallen. Deze wet voorziet in de noodzaak, dat bovenbedoelde lijders door chirurgisch ingrijpen onvruchtbaar gemaakt kunnen worden, als volgens wetenschappelijk inzicht een erfziek nakroost hoogst waarschijnlijk is. Hetzelfde geldt voor zware alcoholici 1). Het moge niet onvermeld blijven, dat de „Vereeniging van blinde Academici van Duitschland" zich onmiddellijk achter deze wet heeft gesteld met een spontane sympathie betuiging.

Duitschland was op dit gebied niet de eerste: reeds in 1907 hebben de Vereenigde Staten van Amerika sterilisatiewetten voor erfelijk belasten ingevoerd!

Ook misdadigheid (kortweg „slechtheid") is erfelijk en een wet ter bescherming van ras en volk zou zinloos zijn, als onder de „geestelijke stoornissen" niet tevens de erfelijke misdadigheid begrepen moest worden.

Volgens letter C van § 1 van de Duitsche Huwelijks-gezondheidswet is dit dan ook mogelijk geworden, waarmede die wet echter voorzeker nog geen voldoende reikwijdte heeft gekregen. In ieder geval kunnen zware psychopathen berecht worden, want ook het durend in botsing zijn met de sociale orde is een erfelijke ziekte, zooals uit de studie van bekende misdadigerssibben is gebleken. (dit geldt o.a. voor: landlooperij, beroepsbedelen, verwaarloozing, werkschuwheid, klaploopen, pooierschap en prostitutie, maar ook voor zware perversies zooals sadisme, masochisme en werkelijke homosexualiteit). Vanzelfsprekend voorziet deze wet in het afwenden van besmettingsgevaar van geslachtsziekte, tuberculose, enz. 2).

De uitvoerders der wet hebben daarbij niet voldoende houvast aan het „ziektebeeld" van één enkel individu. Want niet het gedrag van een enkelen betrokkene geeft voldoende uitsluitsel, maar zijn heele persoonlijkheid komt hier in het geding. Maatregelen tot sterilisatie worden dan ook alléén getroffen, als er inderdaad van een erfelijke geestesstoornis sprake is. Vanzelfsprekend komen die misdadigers, a-socialen en lichtekooien voor sterilisatie in aanmerking, die verschijnselen vertoonen van zwakzinnigheid, epilepsie, alcoholisme e.d. De vraag waarom alles draait is steeds: wat moet er in rassenbiologisch, moreel en sociaal opzicht van een huwelijk verwacht worden? Onvruchtbaarmaking is dan de uiterste maatregel, die de staat tot heden neemt. Ook een huwelijksverbod kan worden opgelegd, hoewel dan het gevaar van minderwaardige buitenechtelijke kinderen het volksgeheel blijft bedreigen. (wet van 18 Oct. 1935).

De wet van 1933-'34 is een zuivere geneeskundige wet, zonder diepere moreele, strafrechterlijke of politieke nevenbedoeling.

De wet van 1935 daarentegen begint wel met eenige gevallen waarin huwelijken verboden worden, maar de groote beteekenis van deze wet is, dat iedere volksgenoot in het Rijk zich eraan moet onderwerpen: d.w.z. zich en zijn verloofde moet laten keuren op huwelijksgeschiktheid.

En juist dàår gaat een geweldige beteekenis van uit, want zoo wordt ieder zich bewust, dat zijn echtelijk leven niet zoo maar een privé-aangelegenheid is, maar een ernstige zaak waar wel en wee van heel zijn volk mee verbonden is.

Want hij is niet slechts toekomstig echtgenoot, maar tevens bouwer aan zijn sibbe. En uit sibben is heel het volk opgebouwd en op sibben berust de kracht van den staat.

Want het zal nu langzamerhand wel duidelijk zijn geworden, dat de mensch niet „zijn" erfmassa vererft op „zijn" kind, maar dat „onze" erfmassa op „onze" kinderen over wordt gedragen!

Het wordt daarom tijd eens bij het begrip „sibbe" stil te staan, want hierin ligt de kern van het rassenvraagstuk. Daarom loopen de vijanden van de

volksche wereldbeschouwing, de tegenstanders van den germaanschen volksaard, altijd storm tegen de sibbe. Dat is niets nieuws. Het eerste werk van de christelijke zendelingen was om de sibben van Germanië te vernietigen, door de scheiding tusschen volwaardigen (vrijen of edelen) en minderwaardigen (bastaards en slaven) op te heffen, zoodat het germaansche bloed in „christelijke huwelijken" werd verontreinigd en onrust en onevenwichtigheid toenamen.

En ook nù nog houden de kerken een huwelijk tusschen een gedoopte Nederlandsche en een gedoopten neger voor geoorloofd, ja, zelfs beter dan tusschen een gedoopte en een „andersdenkenden" Nederlandschen partner!

Hiermede heeft de kerk zich op volksvijandig standpunt gesteld.

Hetzelfde geldt natuurlijk voor het joodsche marxisme, dat heelemaal geen bezwaar zag in welke huwelijksontaarding dan ook.

Niet minder „vrij" van opvatting zijn de liberalen en de democraten van alle gezindten. Die pikken de zaak alleen wat listiger in, langs omwegen. Zij gaan bijzaken belichten en houden daardoor de hoofdzaak in het duister.

Zoo bijvoorbeeld de Amsterdamsche professor dr. A. A. Verdenius, die in „De Telegraaf" van 15 Nov. j.l. het woord „sibbe" aan de lezers voor ging stellen als een merkwaardig ouderwetsch woord, dat vooral voor een paar intellectueele taalkundigen en een nog **kleinere groep heraldici eenige waarde** heeft.

Op taalkundige gronden verwerpt hij het woord „sibbe" en slaat het woord „maagschap" voor. Best — maar de lezer houdt den indruk, dat het hier om een stoffige en volkomen willekeurige geschiedenis gaat. Zooiets als je familie-wapen laten opscharrelen ofzoo.

Komt hij het woord „sibbe" later opnieuw tegen, dan lèèst hij niet eens meer, maar denkt: „O, ja, dat zijn die archief-snuffelaars, die ook een paar centen willen verdienen" en zoekt gauw wat actueelers. Ondertusschen heeft de professor verteld wat hij ervan wist, zijn honorarium geïnd en „De Telegraaf" heeft weer eens een dienst bewezen aan zijn lezers.

In werkelijkheid ligt het zwaartepunt niet in een woord, maar in een begrip, dat een levende werkelijkheid omvat. De maagschap of sibbe is n.l. niet iets „wat aan toestanden van eeuwen her" herinnert en „beteekende" niet de oorspronkelijke oercel van de volksgemeenschap, zooals saboteurs van de volksche gedachte dit zoo gaarne doen voorkomen, maar de „sibbe" **is** een werkelijkheid van levensbepalenden invloed evenals „ras" en „volk", zonder welke geen ontwikkeling in menschelijken zin mogelijk zou zijn geweest.

Voor het germaansche recht was de sibbe, de bloed- en lotverwantschap van alle magen, oudtijds eveneens van beslissende beteekenis. Zoo was niet een boer eigenaar van de erfhoeve, maar het heele geslacht, waarvan de oudste levende zwaardmaag (manlijke ergenaam) in rechte den oer-stamvader vertegenwoordigde en zoo o.a. diens huismerk (d.i. oorspr. heil-symbool van de sibbe) voerde.

Niet anders was het in geloofszaken, waar iedere boer zijn eigen priester was, d.w.z. den eeredienst voltrok voor zijn sibbe in naam van den vereerden stamvader, die overigens bij alle groote en belangrijke zaken (eed, volksding) in zieleverbondenheid aanwezig werd gevoeld.

Dit is voorbij.

Maar niet voorbij is de biologische werkelijkheid van de sibbe. Want geen mensch kan het erfdeel van zijn voorgeslacht afschudden, geen verandering van levensomstandigheden of omgeving kan baten, geen geld of doop kan ongedaan maken wat de voorouders hebben opgebouwd of afgebroken.

Men kan alleen zijn bloederfdeel verkwisten, bezoedelen of verzieken, of — door de bewuste keuze van een levensgezellin een gezond erfdeel aan een gezond erfgoed paren en daardoor mede bouwen aan een gezond nageslacht, aan de eer van zijn sibbe en de eeuwigheid van zijn volk.

Te spruiten uit een gezonde, d.w.z. edele sibbe is een genot en een eer die tot een strenge levenshouding verplicht.

Het stammen uit een zieke of misdadige sibbe is een vloek, die men door het offeren van zijn nageslacht moet ontkrachten om schade aan zijn volk te voorkomen.

In beide gevallen kan men persoonlijk van een hoog eergevoel en van waren dienst aan zijn volk blijk geven, ja, niet het minste in het laatste geval, waar veel zelfbeheersching wordt gevergd.

Achter het woord SIBBE gaat dus een samengesteld bloedcomplex schuil als de drager van tallooze lichamelijke en geestelijke eigenschappen die in een bepaald geslacht voorkomen. Tevens omvat het begrip Sibbe de groote traditie, de levenslijnen a.h.w. van het voorgeslacht. Daardoor bepaalt de sibbe ook de levensstijl van den bewusten volksgenoot. Ten slotte reikt het begrip sibbe manend en herinnerend in de toekomst, daar het lot van de sibben en daardoor van volk en rijk reeds in het heden wordt voorbereid.

Iedere volksche mensch zal zich dus wel hoeden om in zijn sibbe slechte erfeigenschappen door huwelijk binnen te halen, omdat hij daarmede heel zijn nageslacht minder waard maakt.

Dit geldt ook voor moreele minderwaardigheid.

De Amerikanen, die voortdurend rekening houden met de onrustbarende toename der kleurlingen en sinds lang aan rassenkunde en sibbe-onderzoek de grootste aandacht schonken, ontdekten het geval dat bekend is geworden als de Sibbe van Ada Juke.

Ada was een beruchte landloopster. Men is er in geslaagd 2800 personen van haar nakomelingschap op te sporen en te onderzoeken.

Bijna allen gaven blijk van moreele en geestelijke minderwaardigheid. De mannen waren voor het grootste gedeelte misdadigers van alle graden. Verschillenden werden wegens moord ter dood veroordeeld. De vrouwen waren voor het overgroote deel prostituée's.

Alleen dit deel van deze inférieure sibbe kostte den staat 2.5 millioen gouddollars aan onderhoud, verpleging enz. Een kras voorbeeld voor den vernietigenden invloend van slechte erfeigenschappen op het volksorganisme, zoowel materieel als geestelijk.

Wij spraken zoo juist van den angst der Amerikanen voor de kleurlingen, in het bijzonder voor de negers.

Dit is heusch geen dwaze vrees. Want de zwarten zijn niet alleen vruchtbaarder en voortplantingswerkzamer dan de blanken, maar tevens vroeger geslachtsrijp.

Beide factoren gekoppeld doen den blanke ver achterblijven, waar het op een nageslacht aankomt. Men kan in Amerika dan ook van een voortschrijdende vernegering spreken.

Vergelijken wij één zwart echtpaar met één blank, dan is beider aandeel in de bevolkingstoename als volgt:

	ZWART (huwelijks-leeftijd 20, kindertal 4)	BLANK (huwelijks-leeftijd 30, kindertal 3)
Nu:	50,0 %	50.0 %
Na 100 jaar:	82.5 %	17.5 %
Na 300 jaar:	99.1 %	0.9 %

Op deze wijze heeft Amerika het aangename vooruitzicht een tweede Afrika te zullen worden, hetgeen heel den pioniersarbeid der blanke kolonisten te niet zou doen. Als men daarbij dan de ongewone vruchtbaarheid der misdadigers en zwakzinnigen in het oog houdt en de Amerikaansche crimineele statistiek bekijkt, dan ziet het er in „Gods eigen land" toch niet zoo paradijselijk uit, als de geldjoden middels hun pers van deze „gezegende democratie" wel zouden doen gelooven...

---

[1]) Maar geen aandacht is geschonken aan de zeker erfelijke bloedingsziekte (Haemophilie).

[2]) Nadrukkelijk zij erop gewezen, dat de zoogenaamde Sterilisatiewetten **niet** van kracht zijn voor tuberculose-lijders, want dit is géén erfelijkheidsvraagstuk. Zelfs indien een patiënt dit eischt, mag hij in Duitschland toch niet onvruchtbaar worden gemaakt. Want niet de ziekte is erfelijk, maar de slechte weerstandskracht tégen de ziekte (dus de „aanleg") is dit. Ook suikerziekte en kanker zijn wel onderwerpen van huwelijks-overweging, maar niet van sterilisatie, want ook hier is wel een erfelijke aanleg, maar hangt veel af van invloeden van buiten.

DETERDING OVER DE JODEN.

A. Meijer—Schwencke te Den Haag schrijft ons:

De misdaden van Colijn tegenover ons volk kan men Deterding niet in de schoenen schuiven, dat zult U met mij eens zijn. Indien Deterding nu nog leefde, zou hij met ons in de voorste rijen hebben gestreden.

Reeds jaren geleden was hij een strijder voor het Nationaal-Socialisme, zonder het waarschijnlijk zelf te weten. Zijn ideeën over de waarde van het **Goud en den Arbeid** stammen eveneens reeds van jaren terug.

Den ondergang van Engeland heeft hij voorzien. Groot was zijn minachting voor de Engelsche heerschende klasse, die hij verjoodscht noemde en trouwens ook voor de Engelschen in het algemeen, die hij gedurende zijn jarenlang verblijf in Londen zoo goed had leeren kennen. Wat nu in Europa gebeurt, heeft hij reeds jaren geleden voorspeld.

Deterding over de Joden.

Ook ten aanzien van de Joden had Deterding dezelfde opvattingen als wij. Hij minachtte ze tot in den grond van zijn hart. Joden waren zijn voornaamste tegenstanders en dikwijls opgedrongen medewerkers geweest.

Ik heb vele malen met Deterding over het Jodenvraagstuk van gedachten gewisseld en gecorrespondeerd. Hij had ze in al hun laagheden leeren kennen gedurende zijn loopbaan. **„Het zijn geen menschen"**, zoo zeide hij eens, **„de diepst gezonken mensch heeft nog meer karakter dan de beste Jood".**

En: „Wat te zeggen van den uit Polen naar Londen gekomen Jood, die tot de ontdekking kwam, dat hij onder een Christennaam meer verdienen kon dan met dien van zijn vader en zich toen plotseling in plaats van Rabinowitch als Mr. Woodstock liet aandienen. Wat een minderwaardige schepsels moeten dat wel zijn, die het ras van hun vader verloochenen, als zij er beter van kunnen worden," aldus Deterding.

Hoe dikwijls ergerde Deterding zich niet aan de verschillende persuitingen tegenover Duitschland. Vooral den jood Salomon van Os van de „Haagsche Post", maar ook de Jodenkliek van het Handelsblad kon hij dan met een enkel kernachtig gezegde zoo juist typeeren. Den Jood Blankenstein noemde hij een misdadiger jegens ons volk.

Herfst 1937 schreef Dr. Deterding mij vanuit Dobbin, waar hij zich teruggetrokken had, omdat hij zich in Nederland niet dagelijks wilde ergeren naar aanleiding van genoemde persjoden:

„De openbare meening wordt door enkelen in een bepaalde richting **gedreven** en over het algemeen wordt men wel eenzijdig voorgelicht. Dit zal het Nederlandsche volk op den duur moeten schaden en het is te droevig, of liever ergerlijk, dat zoo weinigen dat inzien".

Hier volgt nog een aanhaling uit een brief, dien ik 19 November 1938 van Dr. Deterding ontving, waarin hij, evenals zoovele andere malen, met enkele woorden zoo juist den toestand typeert en daarenboven ook nog eens den joden een veeg uit de pan geeft:

„De sleutel voor de geheele oplossing der wereldcrisis (want het betreft de geheele wereld) zou in Holland kunnen liggen en degeen, die de sleutel opnam, zou zich een onsterfelijken naam bezorgen. Doch Nederland handelt niet meer in het belang van alle Nederlanders, doch alleen in dat van zekere partijen. Holland is niet kortzichtig! Het heeft eenvoudig **alle** zicht verloren! Men begrijpt niet eens, dat men in **Nederland iedere zaak degelijk** en neutraal moet laten bespreken en dat persinmenging steeds uit den booze is. Doch waar de partijen en niet de 100 kamerleden (met een executieve van ministers) regeeren, bestaat reeds een wantoestand.

Het belang van Holland is een goede verstandhouding met zijn besten klant Duitschland, doch partijpolitiek komt eerder aan de beurt dan handelsbelangen van het land. Advertenties zijn in vele landen langzamerhand ontaard in omkoopingsmateriaal voor bladen. De joodsche gemeente verstaat schitterend de kunst van eeuwig klagen en de meeste christenen zien niet, dat dit een **politiek** is. Zoo wordt b.v. de „Joodsche Invalide" niet alleen door joden gesteund. Toch betwijfel ik of de R.K. of Calvinistenhospitalen door de joden gesteund worden, ofschoon er procentsgewijs wel meer rijke joden dan christen-millionnairs in Holland zullen zijn".

Deterding heeft het lot, dat zich aan ons land moest voltrekken, zien aankomen.

„Ik begin den toestand in Holland als hopeloos aan te zien, een vermomde „autocratische" democratie met meer restricties dan ergens anders, doch... zonder een verantwoordelijk leider! Dat moet in het honderd loopen", aldus oordeelde Deterding in een brief aan ondergeteekende van April 1938.

Meer dan eens heeft hij Colijn en de andere heeren van het gevluchte bewind ongeveer in dezen geest gewaarschuwd — ook tegen de politiek, die met Engeland tegen Duitschland werd gevoerd. **„De Heer Colijn is geen Nederlander meer", zoo zeide Deterding eens. „Hij denkt in goud en ik ben er van overtuigd, dat hij zelfs zijn ziel reeds voor het hiernamaals bij de Bank van Engeland heeft verpand".**

Neen, er is een hemelsbreed verschil tusschen Colijn en Deterding. Deterding was een man en een strijder.

Over Colijn zal later wel niet veel meer gesproken worden. En als zijn naam dan nog eens zal worden opgerakeld, dan in één adem met namen als: Zwanenberg, Daniël Wolf, Liebermann, Mannheimer, Polak Daniëls, Blankenstein, Van Heuven Goedhart en hoe deze misdadigers jegens ons volk verder ook heeten mogen.

Deterding daarentegen zal door de jeugd van Nationaal-Socialistisch Nederland later als een van de grootste zonen van ons volk geëerd worden — evenals Adolf Hitler hem bij zijn teraardebestelling in Mecklenburg bij monde van Rijksstadhouder Hillebrant reeds deed eeren.

Ik hoop, dat ik er in geslaagd ben in het bovenstaande artikel den naam van Deterding volkomen van de figuur van Colijn los te maken en hem bij Uw lezers die waardeering te verschaffen, waarop hij, als een der onzen recht heeft.

's-Gravenhage, 10 November 1940.

Naschrift van de redactie:

In ons hoofdartikel van No. 66: „Colijn de sluwe plutocraat", noemden wij ook den naam van Sir Henry Deterding in verband met Colijn's olietransacties.

Inzender van het bovenstaande vreesde, dat zulks zou kunnen leiden tot een wanbegrip inzake het aandeel van wijlen Dr. Deterding in deze affaires en verzocht ons derhalve aan dit artikel een plaats te geven.

Wij voldoen van harte gaarne aan dit verzoek, omdat wij weten, dat Dr. Deterding in de laatste jaren zijns levens verschillende malen blijk heeft gegeven aan onze zijde te staan en te willen breken met een verouderd regiem, waaraan zoovele onrechtvaardigheden kleefden.

Dit houdt geenszins in, dat we de oliepolitiek van Deterding onverdeeld bewonderen. In hoeverre diens transacties met Colijn tot onwaarachtige toestanden leidden, behoort echter tot de geschiedenis.

1. Het middagmaal van den Londenschen arbeider in oorlogstijd: 3 aardappelen en een paar koolstronken. **2.** Voor dat maal staan de werkers in de rij! **3.** Het nachtverblijf voor de arme Londenaars: de perrons van den ondergrondschen spoorweg. **3a.** Een beeld van de ellende op die perrons. **4.** Reeds in den middag staat het publiek te wachten op toegang tot den ondergrondsche. **5.** De schuilkelder der Koninklijke Familie. **6.** De kinderen van de arbeiders en soldaten, die in de Londensche hel moeten blijven. **7.** Kinderen van Engelsche plutocraten, die niet blijven. **8.** De aankomst van een aantal plutocratenkinderen in New York. **9.** De Amerikaansche bankier Morgan haalt Engelsche logeetjes af. **10.** Rijke Engelsche Jodenspruiten bij aankomst in Zuid-Afrika. De kinderen der hedendaagsche hitsers worden veilig opgeborgen om in de toekomst hun taak, volgens de Protocollen, te kunnen vervullen. **11.** Aankomst van een troepje Engelsche plutocratenkinderen op Long-Island. **12.** Eindelijk overwinnaar.... Een Fransch caricatuur uit den Boerenoorlog. **Zoo was het in 1902, hoe is het nu?** **13.** De diplomatie komt Polen te hulp. Een caricatuur uit het Parijsche Blad „Charivari", naar aanleiding van den Poolschen vrijheidsoorlog van 1863 tot 1864. **Zoo was het toen, hoe is het nu?** **14.** Hongersnood in Britsch-Indië. Een caricatuur van het jaar 1899 uit het Fransche tijdschrift „Le Rire". **Zoo was het toen, hoe is het nu?** **15. Altijd trouw aan zijn principes.** „Help, help! O, het is Engeland, dan is er geen hoop meer." Een caricatuur van 1864 uit het Parijsche tijdschrift „Charivari". **Zoo was het toen, hoe is het nu?**

Churchill in Actie

Schuilkelder-gezwets

't Heeft ons de laatste weken weer
aan humor niet ontbroken;
en velen deed de lever zeer,
want Churchill heeft gesproken.

Die hoofdman des Piratendoms
liet voor zich construeeren
een duikerpak, waarmee hij soms
zijn vloot gaat inspecteeren.

Daarbij heeft hij nu vastgesteld
en kan gerust verklaren,
dat er nog steeds in 't wrakkenveld
een geul bleef om te varen.

Wanneer die geul nu blijvend is,
dan zal hij straks probeeren,
zijn vlootdeel, dat nog drijvend is,
naar buiten te laveeren.

En daarmee zal hij deze maal
de Duitschers dan tracteeren.
Tot dusver kon hij slechts, geniaal,
strategisch retireeren.

Ook was nog steeds zijn ongerief
't ontbreken van munitie;
en dat is voor een offensief
natuurlijk steeds conditie.

Er was door alle averij
nogal gebrek aan eten
en de aanmaak van het schietgerij
was door die zorg vergeten.

Maar — zijn genie vond dit tekort
en 't maken is begonnen.
Als er genoeg van is, dan wordt
de Duitscher overwonnen.

Wel jaagt nog deze, dag en nacht,
zijn werklui in de kelders,
maar dat is niets, want hij verwacht
nog aanvoeren van elders.

Al brandt ook Londen als een hel
en vele andere steden,
hij, Churchill, wint den oorlog wel;
zoo daast hij tot op heden.

En dan — herstelt hij wijd en zijd
de oude Jodenstaten.
Dan komt er weer een gouden tijd
voor vette plutocraten.

Dan komt weer 't liberale recht
om werkers uit te zuigen.
Dan zal de wereld weer als knecht
voor Britsch geboefte buigen.

Terwijl hij reeds verloren is,
gaat hij nog door met liegen.
Maar 't lot dat hem beschoren is,
dat kan hij niet bedriegen.

Eens wordt zijn land de deelgenoot
der groep van Noordsche staten,
maar zonder hem en zonder Jood
en zonder democraten.

Hoe denkt de R.K. Kerk over het Jodendom?

Is Kerk en Godsdienst hetzelfde?

In ons artikel „Vrijmetselaars en Jezuieten: Bondgenooten", afgedrukt in „De Misthoorn" van 19 Oct. j.l., stelden wij den Heer Jac. P. van Term enkele vragen, waarop wij het antwoord nog steeds niet hebben vernomen. Op den Heer van Term rust n.l., in verband met onze vragen, de taak, onze met bewijzen gestaafde beschuldiging niet maar botweg te ontkennen, doch te ontzenuwen, en zich tevens vrij te wasschen van onze verdere beschuldiging, dat niet wij legenden scheppen en haat zaaien, doch dat de Heer van Term dit zelf deed, onder listige toepassing van het bekende recept van „Houdt den dief!"

Het is niet onmogelijk, dat de Heer van Term of een zijner Jezuietische geestverwanten op dit artikel zou reageeren, wanneer wij als antwoord op de bovengestelde vraag beweren, dat de Roomsche Kerk inderdaad buitengewoon joodsch-gezind was, is, en wil blijven.

Dit behoeft niemand te verwonderen, die zich realiseert, wat het beteekent, dat in de Kerk het Nieuwe Testament als voortzetting van Het Oude, en het priesterdom als voortzetting van het joodsche hoogepriesterdom uit het Oude Testament wordt beschouwd.

Evenzoo beschouwen niet alleen de joden zich als het „uitverkoren volk", doch dezelfde opvatting heerschte en heerscht tot op den huidigen dag in de Kerk.

Het feit, dat dit „uitverkoren" volk den Christus kruisigde, is voor die opvatting van „uitverkorenheid" wel eenigszins pijnlijk, en daarvoor moest derhalve een passende „constructie" worden gevonden. De eenige oplossing, die in dit „probleem" mogelijk bleek, was deze; dat men „de onzalige daad Israëls" met vergevensgezind medelijden tegemoet trad, en trachtte een synthese tusschen het antisemitisme op grond van de kruisiging en het prosemitisme op grond van de uitverkoren-

heid te construeeren. Een probleem, dat naar onze meening zeker zoo onoplosbaar is als de kwadratuur van den cirkel!

Gelet op het bovenstaande ligt het dan ook geheel in de lijn der logica, dat b.v. de Pausen het vaak voor de joodsche woekeraars en bedriegers opnamen, wanneer het door de jidden gekwelde en uitgezogen volk de vergelding eischte, die door de Rechtvaardigheid gebiedend werd voorgeschreven.

Ook bij de Inquisitie, de massaslachterij, die in naam van de Liefde plaats vond, werden, over het geheel genomen, de joden meer gespaard dan de christenen. Dit vinden wij b.v. bevestigd in het jezuietische orgaan „Revue Romaine" (Febr. 1920), hetwelk ten aanzien van den katholieken opperslachter Tomás de Torquemada zegt: „Oh, lichtende en eerwaardige herinnering aan Tomás de Torquemada, die door wijzen ijver en onvermurwbare standvastigheid de gedoopten door heilzamen schrik, onder medewerking van beide machten, van afvalligheid weerhield, terwijl hij de joden en de ongeloovigen (Mooren) niet tot den doop dwong."

Dit feit behoeft nu niet al te zeer ergernis op te wekken, want Torquemada was zelf jood, liefderijk in den schoot der Kerk opgenomen. En daarmee hebben wij een anderen draad vast, die ons voert naar de verklaring ten aanzien van de kerkelijke voorliefde voor het joendom. Verschillende Pausen waren n.l. geheel of gedeeltelijk van joodschen bloede! Zoo b.v. Alexander VI, uit het beruchte huis Borgia; Leo X; Paulus III; Pius VII; Pius IX.

Paus Pius XI sprak de heiligverklaring van den reeds genoemden joodschen Groot-Inquisiteur Tomás de Torquemada uit; en hij verklaarde bij een andere gelegenheid zonder blikken of blozen: „Ik en eenige kardinalen zijn jodenvrienden en ondersteunen de Vereeniging der Vrienden van Israël in den strijd tegen het antisemitisme. Het is tegen het katholieke beginsel, de joden te vervolgen. De joden zijn een goddelijk volk en van groote intelligentie." — Hier zien wij bovendien, dat de pro-joodsche Paus Pius XI zijn enormen invloed gebruikte om den afweerstrijd, dien de niet-joodsche volken tegen het joodsche parasietendom voeren, ver-vol-ging van het god-de-lijk jodendom te noemen.

In Keulen verklaarde de roomsche Dr. theol. Englert in 1924: „Geen godsdienst staat tot in den wortel zoo dicht bij de joden als de katholieke, en geen andere heeft voor de Kerk een zoo fundamenteele beteekenis als de synagoge. Ons heil komt van de joden, onze strijd gaat om het goed en de erfenis van Israel. De zaak van de Kerk en die van het jodendom zijn één geworden. De Kerk is niet tegen, doch vóór de joden."

De uit de Kerk getreden katholieke vicaris, Dr. Fr. Murawski, thans een van de meest gevreesde tegenstanders der Jezuieten, verklaarde ten tijde dat hij nog in zijn katholieke ambt werkte: „Het is dus onzinnig en het getuigt van een volledig gebrek aan inzicht, indien men een tegenstelling tusschen de Kerk en de synagoge tracht te construeeren; de synagoge is integendeel de wortel, waaruit de Kerk consequent voortvloeit." Wel gemerkt: zoo sprak de katholieke vicaris, en men juichte er hem om toe!

Wij herinneren hier ook aan de niet onbelangrijke rol, die gedoopte joden, zooals Prof. Scheler, Kapelaan Fahsel, Ball, R. Kosman Lewin e.a. in de Kerk speelden.

Natuurlijk zijn er ook uitzonderingen, **die dienen om een algemeene beschuldiging van pro-judaïsme te kunnen ontzenuwen.** Zoo b.v. het boek: Das Judentum und der Schatten des Antichrist, dat het kerkelijke Imprimatur draagt. Van rassisch antisemitisme is hierbij natuurlijk geen sprake. Toen echter een katholiek geestelijke een onderzoek ging instellen naar de joodsch-ritueele moorden, werd hij onmiddellijk ... verwijderd. De jezuiet Brors hemelt de joden op; de cisterciënserpater Grill daarentegen is wat kritischer tegenover de joden. Hij schrijft een boek: „Talmoed en Sjoelchan Aroech", en de katholieke pers ... zwijgt dit boek dood.

Iedere Nederlander herinnert zich de Heil-Israël-kreten, die van katholieke zijde, bij monde van kapelaan Drost e.a. in de Apollohal te Amsterdam werden uitgestooten. Ook Pater Titus Brandsma maakt in dit pro-joodsch concert geen uitzondering.

Wanneer men nu nog weet, dat de stichter van de Jezuietenorde, Ignatius van Loyola, onder bescherming en invloed stond van de maçonnieke Orde der Alumbrados, die bestond uit gedoopte Spaansche joden; dat de eerste en voornaamste medewerkers van Loyola volbloedjoden waren; dat de grondwet van de Jezuietenorde (Constitutiones) merkwaardig veel overeenkomst vertoont met de joodsche Mischna, die op haar beurt den grondslag vormt voor den joodschen Talmoed, en dat, ondanks veel inwendigen tegenstand in de Kerk zelve, juist deze Societas in die Kerk achter de schermen aan de touwtjes trekt, als gevolg waarvan de oorspronkelijke christelijke leer hoe langer hoe meer is verjoodscht, dan is het beeld vrijwel afgerond.

En nu inééns, nu er conjunctuur is in antisemitisme, gaan de heeren min of meer „objectief" doen. Weliswaar wordt niet het joodsche ras tegenover de niet-joodsche rassen aan een beschouwing onderworpen en tracht men de zaak op het godsdienst-spoor te schuiven (Trzeciak!), maar in elk geval, nietwaar? komen er uit dien hoek stemmen, die bereid schijnen, wit wit en zwart zwart te noemen, en die daardoor uiterst geschikt zijn, den argelooze te doen veronderstellen, dat er werkelijk „meer en beter inzicht" zou zijn gekomen.

Dat deze argeloozen zich voor gewaarschuwd houden! Vooral omdat zij maar al te zeer geneigd zijn, de „kerk" en den godsdienst" te vereenzelvigen.

Den godsdienst laten wij gelden; wij zullen niemand een haarbreed in den weg leggen den godsdienst te belijden, dien hij zelf verkiest. Dit is een privé-aangelegenheid, die iedereen langs direkten weg en op zijn wijze met God moet en kan regelen. En niemand heeft zich hiermee te bemoeien.

Doch wij waarschuwen met klem tegen het instituut, dat langzamerhand de vijandin van den christelijken godsdienst is geworden, de totaal onder joodsch-jezuietischen invloed gekomen instelling, die zich met den naam van „Kerk" siert, en die is geïncarneerd in het zuiver politieke lichaam, dat zich „Vatikaan" noemt.

Het is, bij God, geen „anti-papisme" des schrijvers — die als gevolg van den alles verpestenden jezuietischen geest uit de kerk trad, en die weet namens zeer velen te spreken — als hij dringend waarschuwt.

Hij, die door de nu, na 10 Mei, plotseling van die zijde aan den dag gelegde „objectiviteit" bereid zou zijn te gelooven, dat de Città del Vaticano haar totnogtoe gevolgde pro-joodsche politiek niet alleen vóór de schermen, doch ook daarachter zou breken, begaat een van de fataalste vergissingen, die denkbaar zijn. Om duizend en een redenen kan zij er niet van afwijken, en.... zij wil dit ook niet.

Katholieke Nederlanders, let op uw zaak!

JODENZAKEN BEHOOREN EEN DUIDELIJK ZICHTBAAR KENTEEKEN TE DRAGEN.

De Nederlandsche Middenstand heeft zoo lang geleden onder de grootkapitalistische, genadelooze verdrukkingsmethoden van Joodsche concerns als Bijenkorf, Unilever enz., dat velen aan den rand van den afgrond waren gekomen. Het is tijd, dat nu het eigen volk weer de voorkeur gaat genieten boven de sluwe Aziaten, die hebben verstaan, hier alles tot zich te trekken.

Daartoe is het noodig, dat de Nederlandsche koopers weten, welke zaken Joodsch zijn en dat kan alleen worden bereikt door het aanbrengen van een duidelijk kenteeken.

In Parijs zijn alle Joodsche zaken reeds voorzien van een schild, dat vermeldt tot welk ras de eigenaar behoort. In België vernamen wij, dat daar vanaf 1 December a.s. dezelfde maatregel zal worden genomen. Wanneer mogen wij die ook voor Nederland verwachten?

Aanpassen....

Colijn deed aanpassen.

Colijn paste zelf aan.

HET JOODSCHE VRAAGSTUK

Er bestaat geen Joodsch ras. Ontstaan en Geschiedenis.

Getrouw aan zijn opzet ligt het in de bedoeling van „De Misthoorn", nu ons blad in staat is zijn vleugels wat wijder uit te slaan, een reeks artikelen in de eerstvolgende nummers te brengen, waarin het Joodsche vraagstuk, van zijn verschillende zijden bekeken, eenigszins uitvoeriger wordt uiteengezet. Het belang van dit vraagstuk, dat voor alle volken van het hoogste belang is, maakt een meer dan oppervlakkige kennis voor ieder, die in het lot van zijn volk en de toekomst daarvan belang stelt, noodzakelijk.

Maar zelfs ook de meest verstokte individualist, die alleen prijs stelt op zijn eigen ontwikkeling en zijn eigen oordeel over het dagelijksch gebeuren in eigen kring en over het wereldgebeuren mag tegenover de kennis van het Joodsche vraagstuk en van al wat daarmee samenhangt, niet onverschillig staan. Veel te weinig zijn de uitspraken van beroemde Joden, die een groote rol in de geschiedenis gespeeld hebben, tot ons volk en tot alle volken, waar ook, doorgedrongen en ter harte genomen. We willen hier slechts enkele uitspraken van den Engelsch-Joodschen staatsman Benjamin Disraeli, die door Koningin Victoria van Engeland tot Lord Beaconsfield werd gepromoveerd en in de geschiedenis als de vader van het Engelsche imperialisme te boek staat*), in herinnering brengen.

In zijn laatsten politieken roman „Endymion" (1881) schreef deze Joodsche staatsman:

„Niemand mag het rassenbeginsel, het rassenvraagstuk met onverschilligheid behandelen. Het is de sleutel tot de wereldgeschiedenis, en alleen daardoor is deze dikwijls zoo verward, omdat ze geschreven is door menschen, die het rassenvraagstuk niet kenden, noch het gewicht daarvan. De Semieten oefenen op dit oogenblik door hun kleinsten, maar eigenaardigsten tak, de Joden, een buitengewoon grooten invloed uit. Er bestaat geen ras, dat met zulk een hardnekkigheid en zulk een organisatietalent is toegerust. Deze eigenschappen hebben hun een ongekend bezit en een onmetelijk krediet verzekerd. Taal en godsdienst maken het ras niet — het is het bloed."

En uit een rede van denzelfden Engelsch-Joodschen staatsman in het Parlement op 20.9.1873 nemen we:

„Ik kan u verzekeren, Hooggeachte Leden, dat de regeerders met nieuwe machten rekening moeten houden. Wij hebben niet alleen met Keizers en Kabinetten te doen. Wij moeten rekening houden met geheime genootschappen, die op het laatste oogenblik alle maatregelen kunnen te niet doen, en die overal hun geheime agenten hebben."

Hierbij behoort dan de volgende opheldering uit Disraelis's „The life of Sir George Bentinck":

„Aan het hoofd van alle geheime genootschappen, die voorloopige regeeringen vormen, staan mannen van Joodsch ras."

Het Joodsche vraagstuk is daarom zoo belangrijk, omdat het ingrijpt in en vergroeid is letterlijk met **alle** belangrijke factoren, die in onze samenleving een rol spelen. Niet alleen met de politiek, zooals we zoo even zagen, maar ook met den godsdienst en de levensbeschouwing, de kultuur in het algemeen, maar vooral ook met de pers, de letterkunde, het tooneel, de muziek, de schilderkunst en de plastische kunsten; ook met de wetenschap, de opvoeding en het onderwijs en in sterke mate ook nog met de economie.

Eindelijk dient nog voorafgaand opgemerkt, dat het Joodsche vraagstuk zoo oud is als het eerste optreden van de Joodsche voorvaderen in de geschiedenis. Ook de Joden van thans hebben het feit erkend, dat overal, waar Joden met anderen samenwoonden of samenwonen, na eenigen tijd het antisemitisme het hoofd opsteekt. Zoo b.v. de Jood Bernard Lazare in zijn werk „L'Antisémitisme", waar we op blz. 43 lezen:

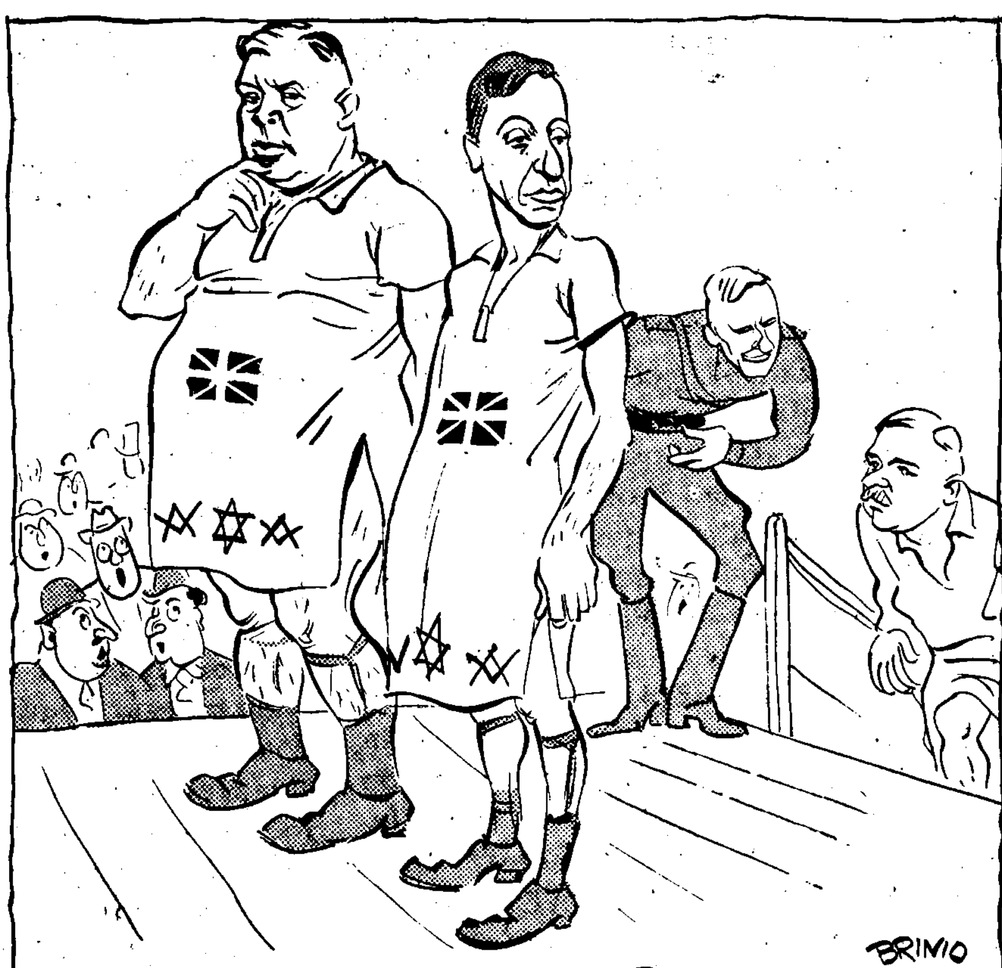
> „Welke deugden of welke gebreken zijn de oorzaken van de algemeene vijandschap tegen de Joden? Waarom werden ze telkens weer door de Alexandriërs, de Romeinen, door de Perzen zoowel als door de Arabieren, door de Turken zoowel als door de Christelijke volken (Spanjaarden, Franschen, Engelschen, Duitschers en Russen, Red.) mishandeld en gehaat? Omdat overal en te allen tijde de Jood een onsociaal wezen is.

En niemand minder dan Theod. Herzl, de stichter van het wereldzionisme, schreef in „Der Judenstaat" blz. 4:

„Het Joodsche vraagstuk bestaat nog. Het heeft geen zin dat te loochenen... Het Joodsche vraagstuk bestaat over-

De Unie wil aanpassen.

De Unie zal worden aangepast.

al, waar Joden in waarneembaar aantal wonen. Waar het niet bestaat, daar wordt het door de Joden bij hun verhuizingen heen gebracht. We trekken natuurlijk daarheen, waar men ons niet vervolgt, en daar veroorzaakt dan onze aanwezigheid vervolgingen."

Met het oog op al deze feiten en uitingen is het dus al te dwaas, om, zooals sommigen, die zich als leiders van het Nederlandsche volk opwerpen, doen, het bestaan van een Joodsch vraagstuk, ook in ons land, te loochenen. In elk geval verdienen zulke valsche profeten het vertrouwen niet.

**
*

De kern van het Joodsche vraagstuk is onmiskenbaar het rassenvraagstuk en de rassenleer. Toch is het een ernstige fout van een Joodsch ras te spreken, aangezien het Joodsche volk is ontstaan uit de menging van een aantal volken of stammen van verschillend ras. Alleen de geschiedenis van een volk kan ons omtrent zijn raszuiverheid opheldering geven.

Als stamvaders van de Joden kunnen alleen de Hebraeërs in aanmerking komen, wier oerwoonplaatsen in het noordelijke deel van Mesopotamië — het zoogenaamde Aramaea — d.i. hoogland — zijn te zoeken. Tot de Hebraeërs behoorden de Israëlieten en de naverwante Moabiten, Ammoniten en Edomiten, allen volken, die Semietische talen spraken (waarbij de opmerking gevoegd mag worden, dat men ook niet van een Semietisch ras kan spreken). De rassen, die de gebieden aan de Oostkust van de Middellandsche zee en oostelijk daarvan tot en met Mesopotamië omstreeks 4000 v. Chr. bewoonden, waren in hoofdzaak van oriëntaal, of van vooraziatisch ras, meestal echter al gemengd. Bij de Hebraeëers was in elk geval het oriëntale ras overwegend.

In vroege voorhistorische tijden hebben al verschillende volksverhuizingen plaats gehad van stammen, die Semietische talen spraken, naar het Westen. De belangrijkste hiervan voor ons onderwerp waren de tochten (± 3500 v. Chr.) van stammen uit Mesopotamië komende, naar Syrië en Palestina. Hiertoe behoorden de (latere) Phoeniciërs, die het verst naar het Westen trokken, **en de Hebraeërs.**

Een latere stroom (± 1300 v. Chr.) was de zoogenaamde arameesche van Noord-Mesopotamië uit naar Syrië, en ten slotte omstreeks 900 v. Chr. een verhuizing van Arabië uitgaande naar Syrië.

De voorlaatste is vooral belangrijk, omdat ze de verklaring er van geeft, dat de oud-Hebreeuwsche taal al zeer vroeg door de arameesche werd verdrongen, zoodat een deel van het heilige boek der Joden, de Talmoed, in het arameesch is geschreven.

De Hebraeëers zijn als nomadisch herdersvolk Kanaän (d.i. laagland) binnengetrokken en, hoewel overwegend van het oriëntale ras, vermengden zij zich al spoedig vrij sterk met de voor-Aziatische oerbevolking in Kanaän (de Kanaänieten, en de reeds vroeger genoemde Edomiten, Ammoniten en Moabiten. Hierbij valt op te merken, dat tusschen het oriëntale ras der Hebraeërs en het voor-Aziatische ras groote verschillen bestonden, ook uiterlijk.

Het oriëntale ras heeft uiterlijk vele eigenschappen gemeen met het hamitische of aethiopische ras, maar ook met het westische, zoodat Prof. Günther zelfs op blz. 114 van zijn „Rassenkunde des jüdischen Volkes" schrijft, dat er reden is om aan te nemen, dat deze drie rassen uit eenzelfde oerras gesproten zijn. Innerlijk echter zijn er grootere verschillen, want naast een zekere ridderlijkheid en een zeker heldendom (zie het boek „Richteren" van het O.T.) spelen ook wraakzucht en wreedheid in het oriëntale karakter een groote rol, o.a. in den god Jahvè; ook een zekere vereering voor sluwheid en list.

Het voor-Aziatische ras daarentegen vertoont uiterlijk vele eigenschappen, die we heden nog bij de Joden aantreffen. Een sterken inslag van voor-Aziatisch bloed hebben de Nieuw-Grieken, Turken, Syriërs, Armeniërs, Nieuw-Perzen en ook de Joden. Al deze volken zijn als listige kooplieden en onderhandelaars bekend.

(Wordt vervolgd.)

*) Interessante bijzonderheden hieromtrent vindt men in het werkje „Lord Cohn" van Ernst Clam. (Die Verjudung der englischen Oberschicht von Disraeli bis Hore Belisha).

DE UITVERKORENEN.

De Nederlandsche Veehouderij Centrale geeft aan Joden in Amsterdam verlof tot het slachten van schapen. Zoo heeft dus de eeuwig bevoorrechte vreemdeling zijn zaak vol vleesch hangen, terwijl de Nederlandsche slager niets heeft. Bovendien worden de dieren te Zaandam nog koscher geslacht ook.

Het wordt tijd, dat er een einde komt aan de bevoorrechte positie van de Joden hier en dat integendeel eindelijk de eigen volksgenoot de voorkeur boven deze Aziaten zal genieten. Bovendien behooren Jodendienaars, wier maatregelen veel op corruptie gaan lijken, uit de Veehouderij Centrale te worden verwijderd.

Van den „Heiligen Willibrord" en onze barbaarsche voorouders

Leugens van het politieke katholicisme.

Wij zijn niet naïef genoeg meer om te gelooven, dat allerlei dingen zoo maar bij „toeval" gebeuren. En eerst recht niet, als het om meer of minder doorzichtige demagogische kunstgrepen gaat. Maar wij worden onmiddellijk argwanend als er een „onschuldig" gerucht uitgaat van een onderneming als de pauskerk, die Paul van Ostayen eens „het circus van den Heiligen Geest" heeft genoemd.

Een dergelijk gerucht was ook het in alle R.K. kerken enz. voorlezen van een schrijven van het Episcopaat van Nederland, in verband met de verheffing van den H. Willibrord door Pius XII tot den voornaamsten patroon van de Utrechtsche kerkprovincie.

Achter langademige volzinnen verscholen, heeft het Episcopaat opnieuw gemeend het Nederlandsche volkskarakter te moeten beleedigen en de roomschen te moeten opzetten tegen onzen volksaard.

Natuurlijk is het Jezuïtisme volkomen in staat om zoo iets in elkaar te draaien zonder dat de strafrechter eraan te pas komt; daar staan eenige eeuwen kloosterraffinement borg voor.

In het algemeen is het laatste roomsche werkstuk niet zeer verschillend van de dingen, die verleden jaar bij de Willibrord-herdenking werden geproduceerd. Er zijn alleen enkele inlasschen bij, die op de jongste gebeurtenissen zinspelen.

In bedoeld schrijven wordt Willibrord natuurlijk weer voorgesteld als

„de man, aan wien ons vaderland zooveel te danken heeft voor de prediking van het Evangelie en voor den opbloei der beschaving, die een der schoonste vruchten is van het Christendom".

„Gedenkt uw leidslieden, die u het woord Gods hebben verkondigd, let op het einde van hun leven en volgt hun geloof na."

Het kan zijn, dat een of andere onnoozelaar daar niets anders bij denkt dan: „Wat zijn die roomschen vroeger toch groote lichten geweest".

Maar zoo eenvoudig liggen de kaarten toch weer niet.

Het is n.l. zóó, dat Willibrord een van de pioniers is geweest bij de ontnoordsching van ons volk. Hij heeft de „gelijkheid van allen voor God" gepredikt en daardoor de meening helpen verbreiden, dat alle menschen één van ziel zouden zijn, ja, dat de ziel het eenige was waar het om ging.

Daarmede heeft hij grenzenloos onheil gebracht over ons voorgeslacht: het werd ertoe overgehaald om de banden van gezin, sibbe en bloed als bijzaak te beschouwen. Dat speelde geen rol meer voor de „nieuwe zaligheid". Daarmede werd de knechtenkamer op het edele bloed der uitgelezen sibben losgelaten en de ontworteling en de vermenging van verschillend geaard biologisch erfgoed begon.

Dit beteekende „Midgards ondergang", d.w.z. het einde van een duizenden jaren oude cultuur, die door vrije en edele geslachten gedragen werd.

Inderdaad: de ondergang van een oude cultuur. Want toen de „helden" uit Willibrords Oude-Testament nog als zwervende nomaden hun sjacheraars-, roovers- en souteneurs-praktijken uitoefenden en op al te vergevingsgezinde volken parasiteerden, woonden in ons hooge Noorden reeds bodemvaste, hard werkende boerengeslachten, die aan de grootsche natuur zelve hun „heidensche", schoone mythe van den Zonneheld hadden ontleend en in harmonie met deze natuur, een geordend leven leidden, gericht volgens doelmatige zeden en een hoog eergevoel.

Wat heeft „het christendom" van onze eigen, oeroude cultuur gemaakt? Wij weten, dat de bisschoppen de oude zangen, dansen, plechtigheden en feesten hebben trachten uit te roeien en daar ten deele ook in zijn geslaagd. Wij weten, dat de kerstening beteekende het uitmoorden van tienduizenden van de beste mannen en vrouwen, die zich niet „bekeerden", d.w.z. die niet buigen wilden voor een vreemde leer.

Wij weten dat de kerk zorgvuldig alles heeft vernietigd, wat zij van de germaansche cultuur maar in handen kon krijgen, om den tijd vóór de kerstening maar zoo zwart mogelijk af te kunnen schilderen. En er was hèèl wat te vernietigen: huizen, heiligdommen, huisraad, kunstnijverheid en inschriften, teveel om op te noemen.

Na eeuwen van moord, grondroof en intriges om macht en invloed, zat de kerk in het zadel. En er bloeide een nieuwe cultuur op, met een eigen stijl: de gothische. Maar wij hebben nu leeren onderscheiden en weten dus dat deze gothische kunst een uiting was van de germaansche ziel, die zich eindelijk hersteld had.

Zoodat de vraag zich steeds heftiger opdringt:

„Werd de germaansche mensch cultuurdrager door den invloed van het Christendom?" ofwel: „Kreeg het Christendòm in N.-Europa zoo'n verheven luister, omdat de germaansche mensch er zich over ontfermd heeft?"

Het antwoord wordt steeds duidelijker, hoemeer wij te weten komen over het liederlijke leven in de kloosters en aan de vorstenhoven.

De papisten weten dat en daarom grijpen zij steeds opnieuw naar monsterachtig bedrog, ten einde alle waarden te vervalschen. Hoort wat het episcopaat liet voorlezen:

„St. Willibrord is een heilige geworden, doch daartoe heeft hij ook alles moeten verlaten, wat hem dierbaar was, om onder een barbaarsch volk te midden van duizenderlei ontberingen en gevaren het evangelie te verkondigen."

„Behalve het geloof, d.w.z. de waarheden, die strikt ter zaligheid noodig zijn, heeft St. Willibrord ons nog een ander erfdeel nagelaten: de Christelijke beschaving." [1])

Deze aaneenschakeling van geschiedkundig volkomen onhoudbare leugens wordt den volke van de kansels af ingegoten.

Leugens! Want de brave heilige ging heusch niet zoo verlaten door het leven als men zou denken. Integendeel, hij wist heel goed van „nemen".

In het Brabantsche bisschoppelijke orgaan „De St. Jansklokken" heeft dr. P. C. Boeren daar een aardig boekje over open gedaan. Hij toont n.l. den verbaasden lezer, dat de „arme zendeling" een hardnekkig verzamelaar van landgoederen moet zijn geweest, die „heerenhoven" wist in te palmen te Oss (!), Luissel, Waalre, Alfen, Eersel, Diessen en in de Meierij en de bosschen van Hapert en Hulsel.

Alleen in de Meierij en in Den Bosch bezat de goede Willibrord, „die alles had moeten verlaten", toch nog een kleinigheidje ter grootte van 20.000 H.A., d.w.z. ter grootte van den Wieringermeerpolder. Dat was de portie van één zendeling in een deel van Noord-Brabant. Geen slecht vak dus!

Maar het is te begrijpen, dat de vrije germaansche boeren dergelijke grondroovers liever zagen gaan dan komen.

De heele „beschavingsgeestdrift" komt daardoor bedenkelijk in het teeken van grenzeloozen machtshonger en dorst naar bezit te staan. De daden van den pas weer zoo opgehemelden Willibrord zijn gelijk aan die van den anderen goeden heilige: Bonifacius. Deze stichtte in 774 het klooster te Fulda, dat reeds in dezelfde eeuw 15000 (vijftienduizend) boerenhoeven in W.-Germanië bezat!

Als een wig werd de leer van den vreemden God in de sibben gedreven. Waar duizenden jaren lang eer en

---

[1]) Men kan dezen laatsten zin niet genoeg lezen en herlezen om een beeld te krijgen van de roomsche mentaliteit. Dit mengsel van joodschen hoogmoed, wereldwaan en kruideniersgeest is te mooi om te vergeten. Let op dat: „d.w.z." en dat „strikt"! Het is werkelijk om alle verdraagzaamheid te verstikken in een overigens tolerant gemoed.

trouw hadden geheerscht, was nu tweedracht en haat. Geslachten werden van binnen uit verdeeld en de vreemde indringers hadden daardoor gemakkelijk spel om de macht in handen te krijgen. Vreemd recht volgde het vreemde geloof, de heiligheid van het bloed werd bezoedeld door de erkenning van het huwelijk van edelen met bastaards enz. Dit was de „christelijke beschaving".

Waarom dit alles nog eens door het episcopaat in leugens moest worden omgezet?

Uit angst. Lees slechts de rest van het episcopale schrijven:

„Thans nog heeft de kerk tallooze instellingen: scholen en instellingen voor de opvoeding der jeugd, instellingen van liefdadigheid, sociale organisaties" — dit zijn dan: „middelen om het geloof te beschermen". „Want als ten tijde van St. Willibrord staat in den geweldigen geestesstrijd onzer dagen het Christelijk geloof op het spel". „En moge de H. Willibrord ons vaderland, dat hem tijdens zijn leven zoo aan het hart lag, thans van den hemel uit met zijn machtige voorbede beschermen".

Laten wij het nu niet hebben over het zwarte roomsche bijgeloof, dat uit dit staartje spreekt en aan de duisternis der roomsche middeleeuwen doet denken.

Wij weten nu ook te goed hoè na het vaderland (d.w.z. het land onzer vaderen) **den armen heilige aan het hart lag: 20.000 H.A.!**

Maar het is niet wàar, dat het christelijk gelòòf op het spel staat. Niet eens het roomsche, dat zich hier maar weer eens met het christelijke vereenzelvigt, ons protestantsche volksdeel ten spijt. Zelfs het bijgeloof is zoo vrij als het maar zijn kan. Want onze volksaard is nu eenmaal tolerant tot in het gevaarlijke.

Wat een klein beetje in het geding begint te komen is de roomsche machtspositie, het politieke katholicisme. En dat raakt nu reeds aan de heb- en behoudzucht van de heeren: „Help, help! Onze scholen, gebouwen, inrichtingen!" Juist! En ook: ons grondbezit, onze ongeschreven privileges en onze ongebreidelde machtssfeer.

Want zoolang men op katholieke scholen leert, dat onze voorouders „barbaarsche nomaden" waren, dat zij in „huiden van beren en ossen rondliepen met de horens er nog aan", dat zij hun tijd verdeden met „bierdrinken en dobbelen", zoolang deugt er iets niet.

Want het kostelijkste dat ons volk bezit is zijn eigen aard, zijn eigen germaansche wezen, het erfgoed van zijn bloed, de adel van zijn ras.

Dat is een biologische en zielkundige aangelegenheid waar geen kerk iets aan vermag toe te voegen.

Maar een kerk kan dit erfgoed verknoeien, door het rasbewustzijn te ondermijnen en het bloed te laten vermengen met ander bloed. Dat hèèft Rome gedaan — en niet zonder opzet.

Dat is een roomsche bloedschuld. Als nu het volksche ontwaken meer aandacht en meer waarheid vraagt voor der vaderen erfdeel, dan is het het verstandigste als die kerk dit ontwaken niet gaat saboteeren met geleuter over **een fictief katholiek „ras"**, dat eens de wereld zal bewonen, want dat is een andere leuze voor een oud drogbeeld: „de gelijkheid van alle menschen op aarde", of zooals de jood Marx het uitdrukte: „proletariërs aller landen vereenigt u".

Dit komt n.l. op hetzelfde neer. Want er is maar één „gelijkheid" mogelijk, n.l.: een karakterlooze, eerlooze, ontwortelde en grauwe massa van traditie- en familielooze zwervers. Alleen op dergelijke horden zou men een katholieke of een marxistische wereldheerschappij kunnen opbouwen.

Het episcopaat schijnt hiervan niet afkeerig, want ook in dit schrijven heeft het episcopaat het niet over het heil van ons volk, maar over het „heil der wereld".

Inderdaad, zoolang de jeugd stelselmatig verder wordt vervreemd van eigen aard en roeping, zoolang de rassubstantie wordt ontkend of gehoond, zoolang ons verleden wordt beklad, zoolang men dus m.a.w. met leugenklauwen naar de wortels van ons volksbestaan tast om deze nog verder te verscheuren, zoolang loopen in den „geestesstrijd" niet de geloofsgoederen, maar wel de verpolitiekte roomsche leugenfabrieken gevaar, die men scholen of iets dergelijks belieft te noemen. 2)

Want in Germaansch Europa is alleen maar bestaansrecht voor instellingen die ten volle recht doen wedervaren aan onzen volksaard, aan ons ras — aan onze ziel.

En dat zullen ten slotte alleen de nationaal-socialistische, volksche instellingen zijn, want Rome zal net zoomin als wij eigen aard kunnen verloochenen.

---

[1]) In het nummer van 16 Nov. geeft de Haagsche Post een alarmeerend overzicht over het Nederlandsche onderwijs: 67½% van onze jeugd wordt dagelijks door confessioneel bijzonder lager onderwijs verder van eigen aard en wezen vervreemd en in de ziel met joodsche overleveringen van meerendeel zeer laag allooi verpest. (Zie ook Het Nationale Dagblad van 16 Nov., waarin Dr. Joh. Theunisz onthullingen doet over katholiek onderwijs!)

Van het Zwarte Front.

Nu het Verdinaso in de N.S.B. is overgegaan, moeten wij opnieuw vaststellen, dat de leiding van het zwarte front van den WelEerwaarden heer diaken Arnold Meijer, zijn kleine ijverzucht niet kan verbergen. Zelf door een overmatige zelfoverschatting en zucht naar macht bevangen, kan men blijkbaar bij anderen geen betere en zuiverder beweegredenen veronderstellen.

Het „Nederlandsch Dagblad" van 11 November j.l. noemt den Verdinasoleider Voorhoeve een „rattenvanger van Hamelen" en verder iemand, die zocht naar expansie, maar het verlangen daarnaar nauwelijks kon bevredigen, doordat een overmatige waardeering van de eigen persoon erbij hinderde. Kortom, men richt tot den heer Voorhoeve een vloed van hatelijkheden, ook nu gedicteerd door machtelooze woede.

En toch werd dezelfde heer Voorhoeve door diaken Meijer eens achterna geloopen. De „kleine Verdinasogroep", zooals de heer Meijer haar thans spijtig-sarcastisch noemt, werd toen wegens haar **kwaliteit** bizonder door hem gewaardeerd. Hij verklaarde toen, dat het hem juist aan kader ontbrak en hij voegde er bovendien aan toe, dat dit gebrek bij zijn Zwarte Front zoo ernstig was, dat de heele boel waarschijnlijk ineengestort zou zijn, indien hij, Meijer, een week langer in de gevangenis had gezeten. Toen schatte hij dus de **kwaliteit** van het Verdinaso boven de eigen **kwantiteit**, die zonder innerlijke kracht en beteekenis was.

De heer Meijer moge er zich over verwonderen, dat hij niet het vertrouwen van de bezettende overheid geniet, wij kunnen deze verbazing niet deelen.

Wij verheugen er ons over, dat de zoo noodzakelijke eenheid der sterksten en besten zich in ons vaderland begint af te teekenen. Er zijn meer verschijnselen, die erop wijzen, dat het beginselvaste Nationaal-Socialisme hier in een groote, sterke en gereinigde beweging de overwinning zal behalen. En dat is een geluk, want de tijd werd kort en het gaat om ons allerhoogste goed, n.l. om een eervolle plaats van het Vaderland binnen de komende Groot-Germaansche Volkerengemeenschap.

Ook in het „Zwarte Front" (en in „De Unie") zijn er, **onder de niet ingewijden,** veel uitstekende vaderlanders en persoonlijkheden, die nu nog niet inzien, voor welke belangen men hen tracht te misbruiken, maar wier oogen spoedig zullen opengaan. En dan zal de zuivere en schoone Nationaal-Socialistische gedachte snel ook ons Nederlandsche volk in zijn geheel voor zich winnen.

Tot heil van het Vaderland.

JIDDISCH „GODSDIENSTONDERWIJS"

De strijd tegen het jodendom is de strijd tegen een vreemd ras: niet een strijd tegen een godsdienst. Dat is een waarheid, die nog maar door weinigen wordt beseft. Ons volk is nog zoo onkundig omtrent die zaken, dat het 't begrip **ras**, ja zelfs het wóórd **ras** niet eens kent. Er zal nog heel wat voorlichting noodig zijn door pers, voordrachten, radio, vóórdat de massa op dit gebied eenig inzicht krijgt. Als men aan minder ontwikkelde lieden het ras-begrip wil uiteenzetten, gebruike men voorloopig niet het woord **ras**, maar het woord **soort**: de Joden zijn een ander sóórt menschen: als men 't zóó zegt, gaat 't er wel in; want het gemis aan **inzicht** wordt gelukkig vergoed door het gezonde ras-**instinct**, dat ondanks alles toch in ons volk leeft.

Nu is er echter toch wel degelijk een samenhang tusschen ras en godsdienst. Men kan zich een ouden Batavier niet voorstellen als een naar de sjoel (synagoge) sloffenden dienaar van Jahwèh; men kan zich den profeet Jesaja niet denken als een Athener. De Maria-verheerlijking is bij een volk als de Joden, dat de vrouw steeds geminacht heeft, eveneens volkomen ondenkbaar. De ras-ziel doordringt en schept zelfs de meeste vormen van godsvereering. Kennis van den godsdienst van een volk geeft dadelijk een kijk op de ziel van dat volk. Vandaar dat wij in dit blad wel degelijk nu en dan den joodschen godsdienst onder het ontleedmes nemen.

Een prachtige bijdrage tot de kennis van den joodschen godsdienst geeft de lezing van het werkje **BETSALEI, Geloofsleer voor Jong-Israël**, geschreven door Rabbijn Dr. M. de Hond en uitgegeven in 1919 bij Brill te Leiden.

Rebbe de Hond is een onvervalschte jood: die eer moet men hem geven; hij moffelt niets weg; hij gêneert zich niet. Hoort hoe hij over de besnijdenis spreekt:

Het joodsche knaapje moet besneden worden als het acht dagen oud is; dan wordt iets van zijn mannelijk lid afgesneden: dat noemt men de voorhuid; daardoor wordt hij later vruchtbaar; dat wil zeggen: hij kan veel kinderen krijgen; daardoor wordt hij ook een zachter mensch dan een onbesnedene; hij wordt iemand, die zeer medelijdend is en niet wreed kan zijn; daardoor krijgt hij veel beter dan een onbesnedene het besef, dat hij een zwak mensch is; dat hij niet trotsch mag zijn; dat er een hooger wezen is, dat macht over hem heeft; met korte woorden: de besnijdenis maakt, dat de mensch God goed en met alle kracht dienen kan; bovendien komt daar nog bij, dat de besnijdenis goed voor het lichaam is: een besnedene kan vele gevaarlijke ziekten niet krijgen, die een onbesnedene wel kunnen treffen. De echte besnijdenis, de joodsche, geschiedt door het afsnijden der voorhuid; 2o het doorscheuren en naar achteren leggen van de binnenhuid; 3o het wegzuigen van het bloed. (blz. 19)

Zie zoo, nu weten de kleine jidjes het! Ga nu eens na, lezer(es) hoe een Arisch kind op zulk een vertoog zou reageeren en ge hebt vóór u de onoverbrugbare kloof, die tusschen twee rassen ligt.

Een ander staaltje: **Kajin sloeg Hewel (Abel) dood. Dat was geen moord, omdat het doodslaan nog niet verboden was; daarom kreeg Kajin geen doodstraf** (blz. 7). Hier spreekt de typisch joodsche neiging om recht te praten wat krom is; vandaar dat men den jood wel eens den advocatus diaboli, d.w.z. den advocaat van den duivel genoemd heeft.

Daarvan is ook nog het volgende een voorbeeld. De bijbel zegt heel duidelijk in Genesis IX vers 21, dat Noach dronken werd van den wijn. De Hebreeuwsche tekst gebruikt hier zelfs het woord sjikoor, dat ook nu nog in de volkstaal verbasterd (sjikker) dronkenschap aanduidt. Rebbe de Hond weet 't beter. Hij schrijft op blz. 12: **Noach gebruikte van den wijn, dien hij geplant had. Werd hij dronken? Neen! In plaats van „hij werd dronken" moet men vertalen „hij kwam in een heilige stemming"; iemand, die dronken is, weet niet precies wat met hem gebeurt. Noach wist het wel...**

Onze rebbe heeft natuurlijk wel eenige moeilijkheid met de mededeeling in het aangehaalde vers uit Genesis, dat Noach zich spiernaakt uitkleedde en zoo ten aanschouwe van zijn zoons zijn roes ging liggen uitslapen. Maar rebbetje weet al weer raad: **Noach ontkleedde zich; dat vinden wij ook bij de profeten, als ze profeteeren; hij dronk wijn om in een heilige stemming te komen, dat noemt men een profetischen toestand.** Ah zoo?!

Het is jammer, dat de rebbe het heele verhaal hoe Jacob zijn blinden vader Izak bedriegt overslaat, Jacob, die zijn broeder Ezau den vaderlijken zegen afhandig maakt. Hier had de rebbe een mooie gelegenheid wéér zoo'n advocatenstukje uit te halen als bij Kain en bij Noach.

Op blz. 54 schrijft de eerwaarde heer als volgt: **het Christendom is geen zuiver monotheïsme; het heeft slechts een heel flauw idee van den eenigen God; het spreekt en leert van „den Heer"; het bidt ook tot den Heer. Maar met dien Heer bedoelt men een mensch, den stichter van het Christendom. Dezen mensch is men zoo goed als God gaan vereeren... Zooals het Christendom een mensch heeft verheerlijkt als God, zoo lieten zich ook koningen en keizers als goden vereeren; zoo probeeren zij ieder op hun beurt de Wereldmacht te veroveren alsof zij God zijn; dat schrijft als het ware het Christendom voor! De taak van het jodendom is dus duidelijk. Het moet de wereld, maar vooral het Christendom zuiveren van die verkeerde begrippen... Als alle joden dat begrijpen komt het wereldgeluk. Want de joden zijn de ziel der wereld. Als die ziel goed wordt, zal dat lichaam, de wereld, ook goed worden.**

En verder op blz. 56: **(De Messias) zal tot koning over de joden door heel de wereld worden uitgeroepen. Hij zal in Palestina tronen en den derden tempel bouwen op de plaats waar de andere twee stonden. Zullen dan alle joden naar Palestina gaan? Neen! Trouwens, Palestina zou toch niet alle joden kunnen bevatten; er zijn ongeveer 14 millioen joden. En in den tijd van den Messias zullen alle menschen joden worden! Wat dàn? Begrijp het volgende zeer goed! Zooals nu Jeruzalem hoofdstad van Palestina is, zal in den tijd van den Messias heel Palestina de hoofdstad der wereld worden. Héél Palestina is dan Jeruzalem! De heele overige wereld wordt dan Palestina, zoodat men zich overal ter wereld in Palestina bevindt. In Palestina zelf zal dan de opperste raad der joden komen, het oude Synhedrion, een raad van geleerde en stipt-wetsgetrouwe joden. Natuurlijk zullen uit alle landen ter wereld afgevaardigden gaan naar Palestina. Dan is het uit met de onderdrukking der joden. Dan is er vrijheid in de wereld, omdat de wereld één heilstaat geworden zal zijn. De ware heilstaat is: de wereld één Staat met één godsdienst — die van den eenigen, eeuwigen God — met één koning, met één wet.**

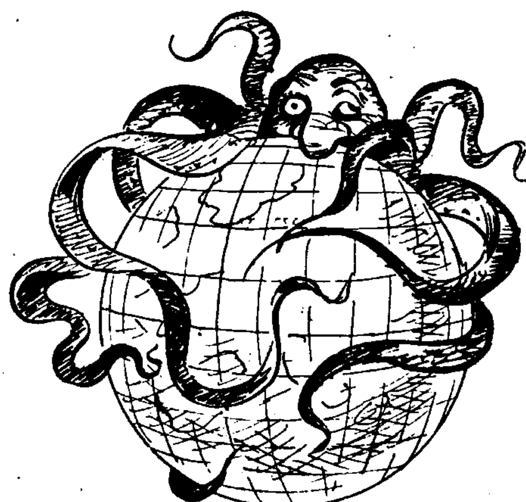
Boven deze fraaie uiteenzetting staat als opschrift: **Hoe denken wij ons nu de toekomst?**

Onzen dominees, die zoo graag door joden geregeerd willen worden en daarom zoo roerend weten te requestreeren, raad ik de lezing van Rebbe de Hond's geschriftje dringend aan. Zij moeten dan ook eens letten op de echt joodsche eigenaardigheid om den naam van Christus niet uit te spreken. De afschuw van dien naam wordt zóó ver doorgevoerd, dat Rebbe de Hond zelfs bij het gebruik van jaartallen spreekt van **vóór** en **nà**, zonder vermelding van het woord „Christus" of Christus' geboorte. Zoo op blz. 49 **het jaar 300 vóór** en op blz. 51 **het jaar 130 na.** Bij de oosteuropeesche joden (Polen, Galiciërs e.d.) is de afschuw en angst voor den Christus-naam zóó hevig, dat zij, zelfs als zij dien naam hóóren uitspreken, een verwensching uiten, spuwen en met den voet stampen; zoo ook bij het zien van een kruisbeeld. Het vervloeken en met den voet stampen behoort trouwens in de synagoge op het Poerimfeest bij het gewone ritueel, als bij de voorlezing van den Esther-rol de naam **Haman** wordt uitgesproken, de naam van den bekenden anti-semiet in het oude Perzië. En Jezus Christus is bij den echten orthodoxen jood nog oneindig meer gehaat dan Haman.

HET LIED VAN LEVIE

10

En zij zijn niet slechts deze stad,
maar heel de wereld veel te glad,
want, over heel de aard verstrooid,
leven zij vlot en werken nooit!
Hij ziet: zijn volk bezit dit land;
het weert geen enk'len immigrant!
Wat elders rijp werd voor den strop,
dat neemt dit Volk als burger op!

Het dempt, geniaal, zijn Zuiderzee
en 't beste stuk krijgt Juda mee.
De posten krijgt het Jodendom
en 't eigen Volk ligt hong'rend krom,
tot het, om werk voor hoofd en hand,
maar wegtrekt naar het buitenland.

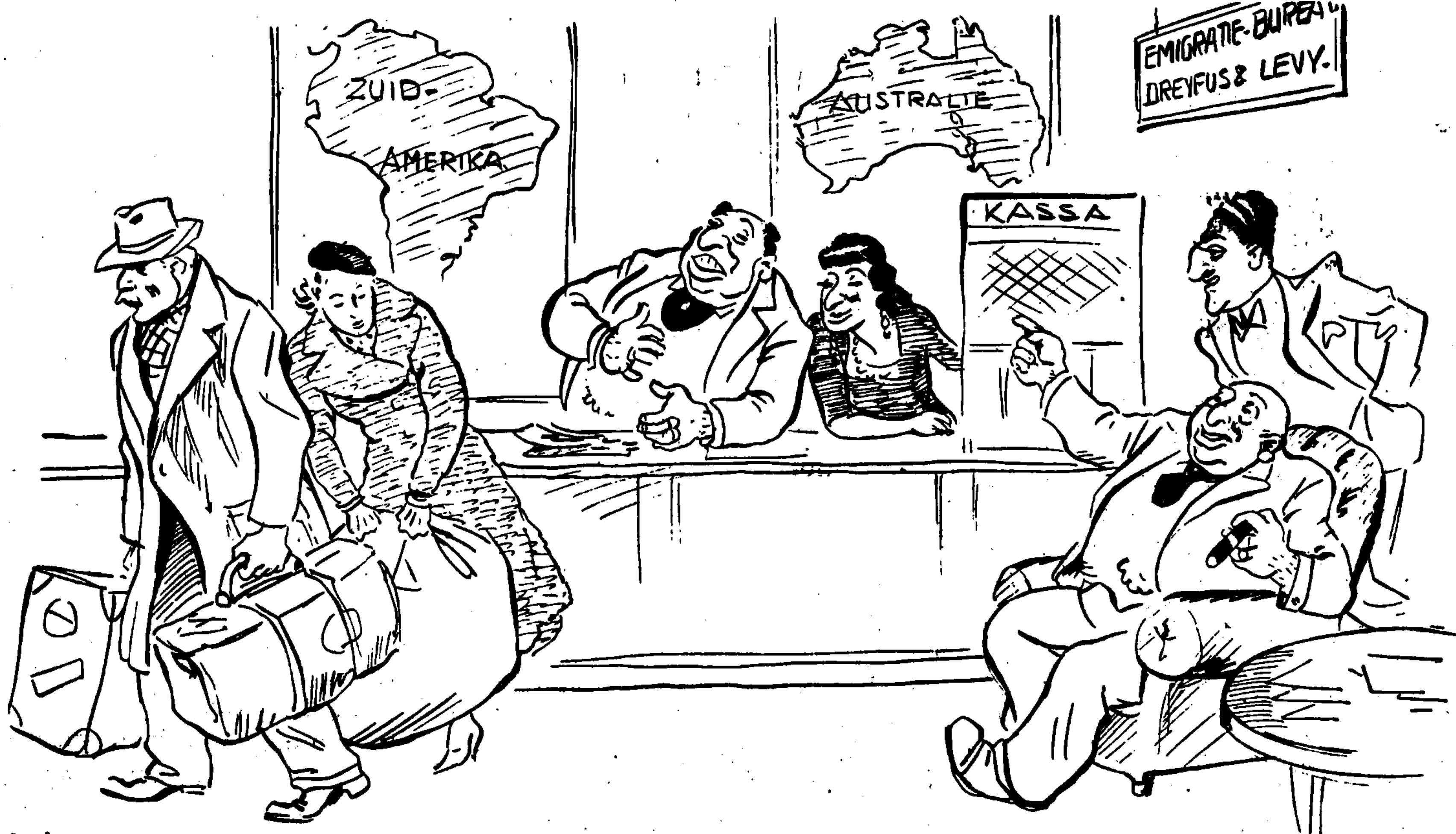
Het beeld wordt Levie meer vertrouwd:
door politiek en pers en goud,
(het laatste buit van handelsgeest),
schrijdt zijn volk naar het zege-feest,
als, onder Juda's heerschappij,
de wereld bukt in slavernij!
Hij voelt zich deel van de poliep,
die eens de Protocollen schiep!

De Volksgenoot
zoekt werk en brood
aan verre vreemde kust.
De Jood blijft hier
en mest zich schier,
in volheid en in lust.

De Jood brengt vaak
als goede zaak
adviezen aan den man,
hoe d'emigrant
in 't verre land
een hemel bouwen kan.

Ook levert dan
zoo'n Jodenman
passage op de schuit.
Hij kleedt den klant
als emigrant
ook aan — maar tevens uit.

Voor Joodsche praats
maakte men plaats,
argloos, goedhartig, stom!
't Wordt omgekeerd:
straks emigreert
ook Hollands Jodendom.

(Wordt vervolgd).

RAS EN GESCHIEDENIS.

Aan alle instellingen van onderwijs, van lager tot en met hooger onderwijs, doceert men geschiedenis. De boekjes en boeken, die daarbij gebruikt worden, verschillen door uitgebreidheid, zij klimmen van de eenvoudigste leerstof op tot handleidingen van ontzagwekkende wetenschappelijkheid, maar zonder uitzondering worden zij alle beheerscht door éénzelfde centraal gezichtspunt. Dit gezichtspunt geldt als een axioma; wie daaraan tornde, kwam tot dusver bij ons in botsing met de toonaangevende geleerden op dit gebied en liep de kans als een ongeletterde beunhaas naar huis te worden gestuurd. Het was wèl geoorloofd de geschiedenis te beschouwen naar marxistischen trant; in de hoofdstad van ons land benoemde men onlangs nog tot hoogleeraar in de historie een man, voor wien de economische — dus stoffelijke — factoren den uitsluitenden verklaringsgrond vormden voor volkerendrama's en cultuurinhouden. Er rees eenig bezwaar, doch de zaak ging kalm door! In wezen tastte immers deze ontegenzeggelijk bekwame dr. Romein het bewuste beginsel geenszins aan: ook hij tracht, evenals de rest onzer historici, zij het op zijne wijze, **het beloop der gebeurtenissen af te leiden uit ervaarbare, in zichtbare verschijning tredende oorzaken.**

Dit geheele soort geschiedbeschrijving draagt dientengevolge het karakter der uitwendigheid; wat er onder de oppervlakte der dingen leeft en werkt, wordt vermoed, noch aangeroerd. Feiten zijn feiten, zoo zegt men, zij staan slechts met andere feiten in betrekking. Het resultaat dezer eenzijdige methode waren o.a. de geschiedenisleerboeken onzer scholen, waarvan de dorheid vaak wedijvert met de ondoorzichtigheid; hoe kan men meenen bij de jeugd werkelijk historisch begrip aan te kweeken, wanneer het geheimzinnige weefsel van het leven der volkeren er gaat uitzien als een versleten biljartlaken? Ja, die geheele term „historisch begrip" blijft een schablone, zoolang men den moed mist het spel der geschiedenis met diepere krachten in verbinding te brengen. Heeft men echter eenmaal de essentiëele waarde van het ras en der rasziel erkend en haar begrepen **als ordenend en richtinggevend element** in **alle** aardsche werkelijkheid, dan gaat er plotseling een lang verborgen deur open en schouwen wij met verraste oogen in een wonderbare wereld.

„Uit dit inzicht," schrijft Alfred Rosenberg in zijn „Blut und Ehre", „werd nu ook een nieuwe geschiedbeschouwing geboren. De persoonlijkheden van het verleden verschenen in een geheel nieuw licht; dingen, die een liberalistische wereldbeschouwing had teruggedrongen, werden verstaan als de belangrijkste gebeurtenissen **en de z.g. wereldgeschiedenis ontrolt zich voor ons als een dramatische strijd van verschillende rassen en hun zielen."**

In verband hiermee kan zonder eenig risico voorspeld worden, dat bij het verder veldwinnen der ras-idee, de geheele europeesche geschiedenis, zoowel naar haar politieke als naar haar cultureele zijde, ook wat ons eigen volk betreft, van dezen gezichtshoek uit opnieuw teboekgesteld zal worden. De nationaal-socialistische revolutie brengt heel wat werk aan den winkel!

De eerste, die dezen maatstaf in grootschen stijl toepaste en wiens naam daarom genoemd dient te worden, was **Houston Stewart Chamberlain.** Een merkwaardig man! Engelschman van geboorte, gesproten uit een geslacht, dat tot in den ondergang ten nauwste met het lot van Groot-Brittannië verbonden bleef, was hij voorbestemd een drager te worden der gedachte, welke in de gestalte van Adolf Hitler Duitschland voor immer bevrijden zou en door diens schepping van het Derde Rijk, Europa aan den greep der ontaarding zal ontrukken.

Chamberlain's hoofdwerk: „die Grundlagen des neunzehnten Jahrhunderts" verscheen reeds in 1898. Het werd fel omstreden; ten onzent evenwel nam men er weinig of geen notitie van. Terwijl allerlei prullaria uit het Duitsch vertaald werden en grif gelezen — men denke slechts aan de lawaai-geschriften van den Jood Emil Ludwig (alias Cohn) — negeerden de Nederlandsche cultuur-specialisten het glasheldere, van een enorme kennis getuigende standaardwerk van den genialen germaanschen wegwijzer. Eerst thans mogen wij gaan hopen in breeder kring belangstelling te zullen vinden voor den ziener, wiens gedegen voorlichting ons reeds 42 jaren in staat heeft gesteld te begrijpen, welken kant het uit moest gaan, indien wij zijn oordeel niet ter harte namen.

H. S. Chamberlain ontdekte het ras als geheime drijfveer bij het komen en gaan der tijden. Waar men vroeger zichzelf verloor in de wirwar der feiten en ze gewoonweg in opeenvolging registreerde, speurt hij met fijnen zin den stijgenden vloer der rasenergieën of het fatale wegebben door bastaardiseering. Het vervaltijdperk van het oude Romeinsche Rijk, dat voor het onderzoek zooveel onbeantwoorde vragen had gelaten, teekent hij door instrooming van vreemd en minderwaardig bloed als een periode van „volkerenchaos", waarover de Kerk van Rome — het pauselijk imperium — met haar voor alle schepselen gelijkluidende leer haar geestelijk en — vergeten we het niet — politiek gezag zal vestigen. Hier worden tendenzen openbaar, welke het duidelijk maken, hoe het pauselijke Rome zich verzetten **moet,** zoodra een ras omhoog rijst, dat zich van eigen innerlijke levenswet bewust wordt.

De Germanen treden binnen in de geschiedenis van het Avondland; hun ongebroken kracht vloeit in machtige golven door de gebieden van den volkerenchaos en we begrijpen, hoe de geweldige conflicten tusschen Keizer en Paus onvermijdelijk zijn, zelfs al zouden deze hoogste exponenten ze persoonlijk niet gewild hebben. Het zuivere bloed kan zijn stem niet laten smoren; onweerstaanbaar, want instinctief, schept het Noorden zijn bestaansvormen en zet eigen wezen door tot in de stijlvolle schoonheid der gothische kathedralen. Het epos van het ras gaat verder. De middeleeuwen neigen ten einde, de renaissance kondigt zich aan.

Renaissance: daaronder verstaat men gemeenlijk de uit Italië stammende wedergeboorte der klassieke beschaving. Zoo leerde men het ons, zonder eenige aanduiding, vanwaar zoo plotseling die vermogens kwamen, welke een ander menschentype, een totaal nieuw levens- en kunstideaal verwerkelijkten.

Chamberlain ruimt ook hier oude opvattingen op en plaatst dit scheppend proces van europeesche cultuur-vernieuwing in het raam der rasgedachte. [illegible] waken, dringt het tot ons door, hoe het genie van den germaanschen geest gewrocht heeft, wat men ten onrechte aan zuidelijke invloeden had toegeschreven. Immers in Italië leefden Alamannen (fransch: allemand), Longobarden enz., voor een deel tot na 1400, in van de rest der bevolking gescheiden gehouden geslachten.

Dat b.v. Dante — de stem van elf zwijgende eeuwen, zooals Carlisle hem noemde — een zuivere Germaan is, kan heden nauwelijks meer betwijfeld worden. Zijn grootouders droegen den echt Duitschen naam Aldiger en waren Gothen uit Ferrara. Michelangelo, deze titan onder de renaissance-kunstenaars, moet volgens den vakman, die het beste met zijn levensgeschiedenis op de hoogte is, van germaansche afstamming zijn; de feiten laten geen anderen uitleg toe.

„Wat men romaansche cultuur belieft te heeten," aldus Chamberlain, „is enkel een bijzonder verschijnsel der germaansche cultuur, dikwerf begunstigd door klimaat en zonnegloed, dikwijls onderwezen en gericht door de resten van vergane rasculturen, maar ook dikwijls geremd en ontaard door eene, oorspronkelijkheid en levenskracht verzwakkende en daarna vernietigende bastaardiseering!

Het zou de moeite meer dan loonen onze vaderlandsche geschiedenis te bezien, door dit vruchtbaar beginsel

geleid. Het is niet voldoende den 80-jarigen strijd tegen Spanje — om ons tot een belangrijke episode te beperken — enkel te beschouwen vanuit een politiek of religieus perspectief. De ware oorzaak ligt een verdieping lager; zij is te vinden in een germaansch verzet tegen de knechting door aan ons ras vreemde machten. Het verlangen naar politieke en godsdienstvrijheid is een gevolg van een op dat tijdstip actief geworden rasinstinct en niet omgekeerd. De hachelijke reizen naar Oost-Indië zijn totaal onverklaarbaar, wanneer men ze enkel herleidt tot winstbejag; voor die riskante ondernemingen was nog iets anders noodig dan de begeerte naar nootmuskaat of peper! De wagende moed, het aangrijpen der gevaren, de droom van den veroveraar, het werkte alles achter de bewuste plannen en het concrete handelsdoel. Zonder dien aandrift van willen en durven, ontstegen aan een gaaf rasbezit, zouden de gebroeders de Houtman, een Barentsz., een de Rijp, een Coen en zooveel anderen meer, nooit hun touwen hebben losgegooid! De peperkorrel, het tabaksblad en de rubberstraal mogen voor een verburgerlijkt en verjoodscht Nederland geliefde symbolen geworden zijn, we zouden verkeerd doen deze gezindheid toe te dichten aan hen, die in spelenden overmoed gehoorzaamden aan „het zingende bloed"!

Over de kunst onzer gouden eeuw willen we thans niet spreken; het is een onderwerp op zichzelf! Maar wordt het niet dringend tijd, dat we ook daar loskomen uit het formalisme onzer kunstkenners en in begenadigden als Rembrandt, Vermeer en Vondel de scheppers zien van eeuwige germaansche waarden? Ons volk heeft nog veel te leeren — en af te leeren! — alvorens het zijn verlaten hoogten weer bestegen heeft. Zijn eigen geschiedenis zal het van den beginne af aan, maar geheel anders dan voorheen, verteld moeten krijgen. Het weet door verlies aan raswaarde en rasbesef, noch waar zijn weg ligt, noch waar het bijhoort — het is, met al zijn negatieven eigenwaan, voor zichzelf een vreemde geworden! **Het heeft geen mythe, d.w.z. geen zinrijke idee, waardoor het aan zijn arbeid en aan zijn leven hoogere wijding kan geven.**

Chamberlain, de pionier, geleidde ons een eind als profeet van een naderenden tijd, Rosenberg, de mysticus, staat in het heden met een boodschap voor vandaag. In een volgend artikel willen wij nagaan, wat zijn „mythe" tot ons, Nederlanders, te zeggen heeft.

V. D.

BEKENDMAKING.

De ondergeteekende maakt hierbij bekend dat hij, in opdracht van Mr. Joan Muller, Algemeen Liquidateur te den Haag, met ingang van 14 dezer de liquidatie van de vermogens der Vrijmetselaarsloges met neven- en onderorganisaties in de provincie **Drente** zal voortzetten. Voor alle aangelegenheden, voornoemde afdeelingen in de provincie Drente betreffende, wende men zich tot den ondergeteekende.

De Liquidateur voornoemd:
Mr. U. P. OKKEN
Advocaat en Procureur
Heereweg 22a

GRONINGEN, 15 November 1940

Liquidatie van de vermogens der ontbonden Vrijmetselaarsloges en neven- en onderorganisaties.

De liquidateur van de vermogens der Vrijmetselaarsloges met neven- en onderorganisaties **maakt bekend**, dat hij aan **Mr. A. A. H. M. Plochg te Arnhem** op diens verzoek op de meest eervolle wijze ontslag heeft verleend als liquidateur voor de provincie **Gelderland** en dat hij in diens plaats heeft benoemd

Mr. K. H. JANSMA,

Advocaat en Procureur te Arnhem, Willemsplein no. 3, telefoon 23767.

De Generaal-liquidateur:
Mr. JOAN MULLER

's-Gravenhage, 11 November 1940.

Liquidatie van de vermogens der ontbonden Vrijmetselaarsloges en neven- en onderorganisaties.

De liquidateur **Mr. K. H. Jansma,** Advocaat en Procureur te **Arnhem,** maakt bekend, dat op grond van bovenstaande benoeming ieder, die iets te vorderen heeft van of verschuldigd is aan bovengenoemde loges, zijn vorderingen moet indienen bij of zijn verplichtingen moet voldoen ten zijnen kantore, uiterlijk 30 November 1940, indien en voorzoover zulks tot dusverre nog niet is geschied.

De liquidateur voor de Prov. Gelderland voornoemd,
Mr. K. H. JANSMA, Willemsplein no. 3, Arnhem.

Liquidatie van de vermogens der ontbonden Vrijmetselaarsloges en neven- en onderorganisaties.

Met ingang van heden is door mij aangesteld tot liquidateur voor de provincie **Overijssel**

Mr. A. W. E. BRANDSMA,

Advocaat en Procureur, wonende te Zwolle, Van Nahuysplein 16.

Voor alle aangelegenheden bovengenoemde afdeelingen betreffende wende men zich tot den liquidateur voornoemd.

De Algemeene liquidateur:
Mr. JOAN MULLER.

's-Gravenhage, 17 October 1940.

Liquidatie van de vermogens der ontbonden Vrijmetselaarsloges en neven- en onderorganisaties.

De liquidateur van de vermogens der ontbonden Vrijmetselaarsloges met neven- en onderorganisaties in de provincie **Overijssel** maakt bekend, dat een ieder, die iets te vorderen heeft van of verschuldigd is aan bovengenoemde loges, zijn vordering(en) moet indien bij, of zijne verplichtingen moet voldoen aan den liquidateur uiterlijk Zaterdag 30 November 1940.

De liquidateur voornoemd,
Mr. A. W. E. BRANDSMA,
Advocaat en Procureur.

Zwolle, 11 November 1940.
Van Nahuysplein 16, Tel. 3596 K. 5200.

Prijs 10 Cts.

Zaterdag 23 November 1940
3e Jaargang; Nr. 68

De Misthoorn

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

Nadruk toegestaan, mits met volledige bronvermelding.

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en A. v. d. OORD
Redactie en Administratie LEIDSCHESTRAAT 85; AMSTERDAM-C. — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs v. Nederland ƒ 1.25 p. kw.; ƒ 4.75 p. jaar. Buitenland: ƒ 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 10 cents. — Advertentietarieven op aanvraag. Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

DE WAARDE VAN DEN ARBEID

Dat de arbeid noodzakelijk is voor het welzijn van een volk als geheel en voor ieder individu afzonderlijk, zal niemand willen betwisten. Ieder gezond mensch voelt immers den drang naar werk en beleeft er de vreugde, de voldoening van. Dit neemt echter niet weg, dat deze arbeidsvreugde door bijkomende omstandigheden geheel of ten deele te niet kan worden gedaan of zelfs kan omslaan in tegenzin, b.v. door gemis aan succes, door ongezonde arbeidsvoorwaarden, gebrek aan collegialiteit of het ontbreken van een behoorlijke werkruimte.

Het is een van de eischen van een nationaal-socialistische arbeidersgemeenschap om het juiste inzicht op dit gebied te doen baanbreken, om de factoren, welke de arbeidsvreugde en dus het arbeidsvermogen in den weg staan, op te ruimen en de werkers tot goede kameraden op te voeden. Een volk, dat de vreugde van den arbeid beseft, kan veel presteeren en wordt daardoor dus sterk en machtig; deze arbeidsvreugde is tevens een noodzakelijke voorwaarde voor de instandhouding van ons ras.

Het joodsche bastaardras daarentegen is er steeds op uit geweest de vreugde van den arbeid te verstoren, waardoor het productievermogen werd aangetast.
Dit joodsche streven gelukte eensdeels door de propageering van ideeën, die uit de joodsche rasziel ontsproten en als een goddelijke openbaring werden voorgesteld en anderzijds door hun directen invloed op het maatschappelijke en economische leven.

Tengevolge van de hoedanigheden der verschillende rassen, waaruit hij voortkomt, is de jood nu eenmaal de parasiet in de volkerengemeenschap en als zoodanig ontkent hij de waarde van den arbeid, wil hij zich er aan onttrekken, hetgeen in de practijk beteekent, dat hij andere volkeren laat werken en knecht.

Voor het liberalisme zoowel als voor het marxisme was de waardebepaling van den arbeid geen probleem. De gedachte aan een moreele waarde kwam zelfs in het geheel

Nationaal-socialisme is daad en brengt de kunst aan het volk.

niet op, omdat de arbeid alleen beschouwd werd als een productiefactor, als koopwaar. Arbeid brengt goederen voort en goederen voeren tot rijkdom en arbeid is de eenige waar, welke de arbeider op de markt kan brengen ten einde in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. Wanneer zij, die de materialistische wereldbeschouwing aanhangen, van arbeid spreken, bedoelen ze alleen den van de wet van vraag en aanbod afhankelijken loonarbeid. Zoo kon de jood Marx dan ook — voor zijn doen volkomen eerlijk, want hij voelde het niet anders — verklaren: „Het leven begint daar waar de arbeid ophoudt".

De vernietiging van de arbeidsvreugde was een van de strijdmiddelen van het joodsche marxisme; het bereiken van dit „ideaal" moest noodzakelijkerwijs leiden tot de vernietiging van elk volksch verband en zou daarmede den weg effenen voor de joodsche wereldheerschappij.

Overigens is het wel opmerkelijk, dat met name de Katholieke kerk zich meermalen beijverd heeft de joodsche denkbeelden over den arbeid mede te verbreiden. Als voorvechter van het politieke Katholicisme gaf b.v. Paus Leo XIII in 1891 een rondschrijven uit over het arbeidersvraagstuk, waarin hij adviezen gaf over de verstandhouding tusschen ondernemers en arbeiders. Hij raadde den geloovigen daarin aan om voor de ellende van den arbeid vergetelheid te zoeken in den schoot der kerk, terwijl hij er niet voor terugdeinsde om dit „arbeidsleed" als erfzonde te betitelen.

In het kort komt dit hierop neer, dat hij het leed van de arbeidende massa niet uit den weg wilde ruimen, maar wilde misbruiken tot versterking van de kerkelijke macht. Practisch stelde deze Paus zich hiermee op hetzelfde standpunt als de middeleeuwsche heilige van de Roomsche kerk, Thomas van Aquino, die de leerstelling verkondigde, dat lichamelijke arbeid alleen den slaven toekwam en dat de slavernij op haar beurt weer een gevolg was van de eeuwige erfzonden. Men ziet, ook op dit terrein kan men spreken van een doelbewuste Katholieke politiek door de eeuwen heen.

In den nationaal-socialistischen staat zal aan de arbeidseer, de arbeidsvrijheid en de arbeidsvreugde de waarde worden toegekend, die zij verdienen. Door den arbeiders het besef bij te brengen, dat zij in kameraadschap moeten werken in dienst van de volksgemeenschap, zal met het joodsche wanbegrip van den „vloek van den arbeid" voorgoed worden afgerekend; de werkgever zal moeten beseffen, dat ook voor hem de wet van de kameraadschap geldt en dat de arbeider geen uitbuitingsobject is, alleen maar van nut om zijn persoonlijk welzijn te bevorderen. Een eensgezind arbeidsfront zij het doel om het Nederlandsche volk een krachtig en machtig element te doen vormen in het Europa van morgen!

RAS EN SIBBE.

De geneeskunde in dienst van de toekomst van het volk.

Gezond of ziek, dat is de vraag!

Volgens den hedendaagschen stand van de wetenschap zijn er acht groepen van erfziekten, waarvan met groote waarschijnlijkheid verwacht mag worden, dat de lijders aan deze ziekten een nakomelingschap zullen voortbrengen, die eveneens aan zware lichamelijke of geestelijke erfkwalen zullen lijden. Het betreft:

1. Aangeboren zwakzinnigheid.
2. Schizophrenie (verschillende vormen van krankzinnigheid).
3. Circulaire Krankzinnigheid (maniakale zwaarmoedigheid).
4. Erfelijke „vallende ziekte". (epilepsie)
5. Erfelijke St. Vitusdans.
6. Erfelijke blindheid.
7. Erfelijke doofheid.
8. Zware erfelijke lichaamsmisvormingen. (heupziekte, klompvoet, hazenlip e.d.)

In deze acht categorieën bestaat zooveel wetenschappelijke zekerheid, dat zij in Duitschland onder de op 14 Juli 1933 aangenomen en op 1 Januari 1934 in werking getreden „Wet tot voorkoming van erfzieke nakomelingschap" vallen. Deze wet voorziet in de noodzaak, dat bovenbedoelde lijders door chirurgisch ingrijpen onvruchtbaar gemaakt kunnen worden, als volgens wetenschappelijk inzicht een erfziek nakroost hoogst waarschijnlijk is. Hetzelfde geldt voor zware alcoholici 1). Het moge niet onvermeld blijven, dat de „Vereeniging van blinde Academici van Duitschland" zich onmiddellijk achter deze wet heeft gesteld met een spontane sympathie betuiging.

Duitschland was op dit gebied niet de eerste: reeds in 1907 hebben de Vereenigde Staten van Amerika sterilisatiewetten voor erfelijk belasten ingevoerd!

Ook misdadigheid (kortweg „slechtheid") is erfelijk en een wet ter bescherming van ras en volk zou zinloos zijn, als onder de „geestelijke stoornissen" niet tevens de erfelijke misdadigheid begrepen moest worden.

Volgens letter C van § 1 van de Duitsche Huwelijks-gezondheidswet is dit dan ook mogelijk geworden, waarmede die wet echter voorzeker nog geen voldoende reikwijdte heeft gekregen. In ieder geval kunnen zware psychopathen berecht worden, want ook het durend in botsing zijn met de sociale orde is een erfelijke ziekte, zooals uit de studie van bekende misdadigerssibben is gebleken. (dit geldt o.a. voor: landlooperij, beroepsbedelen, verwaarloozing, werkschuwheid, klaploopen, pooierschap en prostitutie, maar ook voor zware perversies zooals sadisme, masochisme en werkelijke homosexualiteit). Vanzelfsprekend voorziet deze wet in het afwenden van besmettingsgevaar van geslachtsziekte, tuberculose, enz. 2).

De uitvoerders der wet hebben daarbij niet voldoende houvast aan het „ziektebeeld" van één enkel individu. Want niet het gedrag van een enkelen betrokkene geeft voldoende uitsluitsel, maar zijn heele persoonlijkheid komt hier in het geding. Maatregelen tot sterilisatie worden dan ook alléén getroffen, als er inderdaad van een erfelijke **geestesstoornis** sprake is. Vanzelfsprekend komen die misdadigers, a-socialen en lichtekooien voor sterilisatie in aanmerking, die verschijnselen vertoonen van zwakzinnigheid, epilepsie, alcoholisme e.d. De vraag waarom alles draait is steeds: wat moet er in rassenbiologisch, moreel en sociaal opzicht van een huwelijk verwacht worden? Onvruchtbaarmaking is dan de uiterste maatregel, die de staat tot heden neemt. Ook een huwelijksverbod kan worden opgelegd, hoewel dan het gevaar van minderwaardige buitenechtelijke kinderen het volksgeheel blijft bedreigen. (wet van 18 Oct. 1935)

De wet van 1933-'34 is een zuivere geneeskundige wet, zonder diepere moreele, strafrechterlijke of politieke nevenbedoeling.

De wet van 1935 daarentegen begint wel met eenige gevallen waarin huwelijken verboden worden, maar de groote beteekenis van deze wet is, dat **iedere** volksgenoot in het Rijk zich eraan moet onderwerpen: d.w.z. zich en zijn verloofde moet laten keuren op huwelijksgeschiktheid.

En juist dáár gaat een geweldige beteekenis van uit, want zoo wordt ieder zich bewust, dat zijn echtelijk leven niet zoo maar een privé-aangelegenheid is, maar een ernstige zaak waar wel en wee van heel zijn volk mee verbonden is.

Want hij is niet slechts toekomstig echtgenoot, maar tevens bouwer aan zijn sibbe. En uit sibben is heel het volk opgebouwd en op sibben berust de kracht van den staat.

Want het zal nu langzamerhand wel duidelijk zijn geworden, dat de mensch niet „zijn" erfmassa vererft op „zijn" kind, maar dat „onze" erfmassa op „onze" kinderen over wordt gedragen!

Het wordt daarom tijd eens bij het begrip „sibbe" stil te staan, want hierin ligt de kern van het rassenvraagstuk. Daarom loopen de vijanden van de

volksche wereldbeschouwing, de tegenstanders van den germaanschen volksaard, altijd storm tegen de sibbe. Dat is niets nieuws. Het eerste werk van de christelijke zendelingen was om de sibben van Germanië te vernietigen, door de scheiding tusschen volwaardigen (vrijen of edelen) en minderwaardigen (bastaards en slaven) op te heffen, zoodat het germaansche bloed in „christelijke huwelijken" werd verontreinigd en onrust en onevenwichtigheid toenamen.

En ook nù nog houden de kerken een huwelijk tusschen een gedoopte Nederlandsche en een gedoopten neger voor geoorloofd, ja, zelfs beter dan tusschen een gedoopte en een „andersdenkenden" Nederlandschen partner!

Hiermede heeft de kerk zich op volksvijandig standpunt gesteld.

Hetzelfde geldt natuurlijk voor het joodsche marxisme, dat heelemaal geen bezwaar zag in welke huwelijksontaarding dan ook.

Niet minder „vrij" van opvatting zijn de liberalen en de democraten van alle gezindten. Die pikken de zaak alleen wat listiger in, langs omwegen. Zij gaan bijzaken belichten en houden daardoor de hoofdzaak in het duister.

Zoo bijvoorbeeld de Amsterdamsche professor dr. A. A. Verdenius, die in „De Telegraaf" van 15 Nov. j.l. het woord „sibbe" aan de lezers voor ging stellen als een merkwaardig ouderwetsch woord, dat vooral voor een paar intellectueele taalkundigen en een nog kleinere groep heraldici eenige waarde heeft.

Op taalkundige gronden verwerpt hij het woord „sibbe" en slaat het woord „maagschap" voor. Best — maar de lezer houdt den indruk, dat het hier om een stoffige en volkomen willekeurige geschiedenis gaat. Zooiets als je familie-wapen laten opscharrelen ofzoo.

Komt hij het woord „sibbe" later opnieuw tegen, dan lèèst hij niet eens meer, maar denkt: „O, ja, dat zijn die archief-snuffelaars, die ook een paar centen willen verdienen" en zoekt gauw wat actueelers. Ondertusschen heeft de professor verteld wat hij ervan wist, zijn honorarium geïnd en „De Telegraaf" heeft weer eens een dienst bewezen aan zijn lezers.

In werkelijkheid ligt het zwaartepunt niet in een woord, maar in een begrip, dat een levende werkelijkheid omvat. De maagschap of sibbe is n.l. niet iets „wat aan toestanden van eeuwen her" herinnert en „beteekende" niet de oorspronkelijke oercel van de volksgemeenschap, zooals saboteurs van de volksche gedachte dit zoo gaarne doen voorkomen, maar de „sibbe" **is** een werkelijkheid van levensbepalenden invloed evenals „ras" en „volk", zonder welke geen ontwikkeling in menschelijken zin mogelijk zou zijn geweest.

Voor het germaansche recht was de sibbe, de bloed- en lotverwantschap van alle magen, oudtijds eveneens van beslissende beteekenis. Zoo was niet een boer eigenaar van de erfhoeve, maar het heele geslacht, waarvan de oudste levende zwaardmaag (manlijke ergenaam) in rechte den oer-stamvader vertegenwoordigde en zoo o.a. diens huismerk (d.i. oorspr. heil-symbool van de sibbe) voerde.

Niet anders was het in geloofszaken, waar iedere boer zijn eigen priester was, d.w.z. den eeredienst voltrok voor zijn sibbe in naam van den vereerden stamvader, die overigens bij alle groote en belangrijke zaken (eed, volksding) in zieleverbondenheid aanwezig werd gevoeld.

Dit is voorbij.

Maar niet voorbij is de biologische werkelijkheid van de sibbe. Want geen mensch kan het erfdeel van zijn voorgeslacht afschudden, geen verandering van levensomstandigheden of omgeving kan baten, geen geld of doop kan ongedaan maken wat de voorouders hebben opgebouwd of afgebroken.

Men kan alleen zijn bloederfdeel verkwisten, bezoedelen of verzieken, of — door de bewuste keuze van een levensgezellin een gezond erfdeel aan een gezond erfgoed paren en daardoor mede bouwen aan een gezond nageslacht, aan de eer van zijn sibbe en de eeuwigheid van zijn volk.

Te spruiten uit een gezonde, d.w.z. edele sibbe is een genot en een eer die tot een strenge levenshouding verplicht.

Het stammen uit een zieke of misdadige sibbe is een vloek, die men door het offeren van zijn nageslacht moet ontkrachten om schade aan zijn volk te voorkomen.

In beide gevallen kan men persoonlijk van een hoog eergevoel en van waren dienst aan zijn volk blijk geven, ja, niet het minste in het laatste geval, waar veel zelfbeheersching wordt gevergd.

Achter het woord **SIBBE** gaat dus een samengesteld bloedcomplex schuil als de drager van tallooze lichamelijke en geestelijke eigenschappen die in een bepaald geslacht voorkomen. Tevens omvat het begrip Sibbe de groote traditie, de levenslijnen a.h.w. van het voorgeslacht. Daardoor bepaalt de sibbe ook de levensstijl van den bewusten volksgenoot. Ten slotte reikt het begrip sibbe manend en herinnerend in de toekomst, daar het lot van de sibben en daardoor van volk en rijk reeds in het heden wordt voorbereid.

Iedere volksche mensch zal zich dus wel hoeden om in zijn sibbe slechte erfeigenschappen door huwelijk binnen te halen, omdat hij daarmede heel zijn nageslacht minder waard maakt.

Dit geldt ook voor moreele minderwaardigheid.

De Amerikanen, die voortdurend rekening houden met de onrustbarende toename der kleurlingen en sinds lang aan rassenkunde en sibbe-onderzoek de grootste aandacht schonken, ontdekten het geval dat bekend is geworden als de Sibbe van Ada Juke.

Ada was een beruchte landloopster. Men is er in geslaagd 2800 personen van haar nakomelingschap op te sporen en te onderzoeken.

Bijna allen gaven blijk van moreele en geestelijke minderwaardigheid. De mannen waren voor het grootste gedeelte misdadigers van alle graden. Verschillenden werden wegens moord ter dood veroordeeld. De vrouwen waren voor het overgroote deel prostituée's.

Alleen dit deel van deze inférieure sibbe kostte den staat 2.5 millioen gouddollars aan onderhoud, verpleging enz. Een kras voorbeeld voor den vernietigenden invloend van slechte erfeigenschappen op het volksorganisme, zoowel materieel als geestelijk.

Wij spraken zoo juist van den angst der Amerikanen voor de kleurlingen, in het bijzonder voor de negers.

Dit is heusch geen dwaze vrees. Want de zwarten zijn niet alleen vruchtbaarder en voortplantingswerkzamer dan de blanken, maar tevens vroeger geslachtsrijp.

Beide factoren gekoppeld doen den blanke ver achterblijven, waar het op een nageslacht aankomt. Men kan in Amerika dan ook van een voortschrijdende vernegering spreken.

Vergelijken wij één zwart echtpaar met één blank, dan is beider aandeel in de bevolkingstoename als volgt:

	ZWART (huwelijks-leeftijd 20, kindertal 4)	BLANK (huwelijks-leeftijd 30, kindertal 3)
Nu:	50,0 %	50.0 %
Na 100 jaar:	82.5 %	17.5 %
Na 300 jaar:	99.1 %	0.9 %

Op deze wijze heeft Amerika het aangename vooruitzicht een tweede Afrika te zullen worden, hetgeen heel den pioniersarbeid der blanke kolonisten te niet zou doen. Als men daarbij dan de ongewone vruchtbaarheid der misdadigers en zwakzinnigen in het oog houdt en de Amerikaansche crimineele statistiek bekijkt, dan ziet het er in „Gods eigen land" toch niet zoo paradijselijk uit, als de geldjoden middels hun pers van deze „gezegende democratie" wel zouden doen gelooven...

[1]) Maar geen aandacht is geschonken aan de zeker erfelijke bloedingsziekte (Haemophilie).

[2]) Nadrukkelijk zij erop gewezen, dat de zoogenaamde Sterilisatiewetten **niet** van kracht zijn voor tuberculose-lijders, want dit is géén erfelijkheidsvraagstuk. Zelfs indien een patiënt dit eischt, mag hij in Duitschland toch niet onvruchtbaar worden gemaakt. Want niet de ziekte is erfelijk, maar de slechte weerstandskracht tégen de ziekte (dus de „aanleg") is dit. Ook suikerziekte en kanker zijn wel onderwerpen van huwelijks-overweging, maar niet van sterilisatie, want ook hier is wel een erfelijke aanleg, maar hangt veel af van invloeden van buiten.

DETERDING OVER DE JODEN.

A. Meijer—Schwencke te Den Haag schrijft ons:

De misdaden van Colijn tegenover ons volk kan men Deterding niet in de schoenen schuiven, dat zult U met mij eens zijn. Indien Deterding nu nog leefde, zou hij met ons in de voorste rijen hebben gestreden.

Reeds jaren geleden was hij een strijder voor het Nationaal-Socialisme, zonder het waarschijnlijk zelf te weten. Zijn ideeën over de waarde van het **Goud en den Arbeid** stammen eveneens reeds van jaren terug.

Den ondergang van Engeland heeft hij voorzien. Groot was zijn minachting voor de Engelsche heerschende klasse, die hij verjoodscht noemde en trouwens ook voor de Engelschen in het algemeen, die hij gedurende zijn jarenlang verblijf in Londen zoo goed had leeren kennen. Wat nu in Europa gebeurt, heeft hij reeds jaren geleden voorspeld.

Deterding over de Joden.

Ook ten aanzien van de Joden had Deterding dezelfde opvattingen als wij. Hij minachtte ze tot in den grond van zijn hart. Joden waren zijn voornaamste tegenstanders en dikwijls opgedrongen medewerkers geweest.

Ik heb vele malen met Deterding over het Jodenvraagstuk van gedachten gewisseld en gecorrespondeerd. Hij had ze in al hun laagheden leeren kennen gedurende zijn loopbaan. **„Het zijn geen menschen"**, zoo zeide hij eens, **„de diepst gezonken mensch heeft nog meer karakter dan de beste Jood"**.

En: „Wat te zeggen van den uit Polen naar Londen gekomen Jood, die tot de ontdekking kwam, dat hij onder een Christennaam meer verdienen kon dan met dien van zijn vader en zich toen plotseling in plaats van Rabinowitch als Mr. Woodstock liet aandienen. Wat een minderwaardige schepsels moeten dat wel zijn, die het ras van hun vader verloochenen, als zij er beter van kunnen worden," aldus Deterding.

Hoe dikwijls ergerde Deterding zich niet aan de verschillende persuitingen tegenover Duitschland. Vooral den jood Salomon van Os van de „Haagsche Post", maar ook de Jodenkliek van het Handelsblad kon hij dan met een enkel kernachtig gezegde zoo juist typeeren. Den Jood Blankenstein noemde hij een misdadiger jegens ons volk.

Herfst 1937 schreef Dr. Deterding mij vanuit Dobbin, waar hij zich teruggetrokken had, omdat hij zich in Nederland niet dagelijks wilde ergeren naar aanleiding van genoemde persjoden:

„De openbare meening wordt door enkelen in een bepaalde richting **gedreven** en over het algemeen wordt men wel eenzijdig voorgelicht. Dit zal het Nederlandsche volk op den duur moeten schaden en het is te droevig, of liever ergerlijk, dat zoo weinigen dat inzien".

Hier volgt nog een aanhaling uit een brief, dien ik 19 November 1938 van Dr. Deterding ontving, waarin hij, evenals zoovele andere malen, met enkele woorden zoo juist den toestand typeert en daarenboven ook nog eens den joden een veeg uit de pan geeft:

„De sleutel voor de geheele oplossing der wereldcrisis (want het betreft de geheele wereld) zou in Holland kunnen liggen en degeen, die de sleutel opnam, zou zich een onsterfelijken naam bezorgen. Doch Nederland handelt niet meer in het belang van alle Nederlanders, doch alleen in dat van zekere partijen. Holland is niet kortzichtig! Het heeft eenvoudig **alle** zicht verloren! Men begrijpt niet eens, dat men in Nederland iedere zaak degelijk en neutraal moet laten bespreken en dat persinmenging steeds uit den booze is. Doch waar de partijen en niet de 100 kamerleden (met een executieve van ministers) regeeren, bestaat reeds een wantoestand.
Het belang van Holland is een goede verstandhouding met zijn besten klant Duitschland, doch partijpolitiek komt eerder aan de beurt dan handelsbelangen van het land. Advertenties zijn in vele landen langzamerhand ontaard in omkoopingsmateriaal voor bladen. De joodsche gemeente verstaat schitterend de kunst van eeuwig klagen en de meeste christenen zien niet, dat dit een **politiek** is. Zoo wordt b.v. de „Joodsche Invalide" niet alleen door joden gesteund. Toch betwijfel ik of de R.K. of Calvinistenhospitalen door de joden gesteund worden, ofschoon er procentsgewijs wel meer rijke joden dan christen-millionnairs in Holland zullen zijn".

Deterding heeft het lot, dat zich aan ons land moest voltrekken, zien aankomen.

„Ik begin den toestand in Holland als hopeloos aan te zien, een vermomde „autocratische" democratie met meer restricties dan ergens anders, doch... zonder een verantwoordelijk leider! Dat moet in het honderd loopen", aldus oordeelde Deterding in een brief aan ondergeteekende van April 1938.

Meer dan eens heeft hij Colijn en de andere heeren van het gevluchte bewind ongeveer in dezen geest gewaarschuwd — ook tegen de politiek, die met Engeland tegen Duitschland werd gevoerd. **„De Heer Colijn is geen Nederlander meer", zoo zeide Deterding eens. „Hij denkt in goud en ik ben er van overtuigd, dat hij zelfs zijn ziel reeds voor het hiernamaals bij de Bank van Engeland heeft verpand".**

Neen, er is een hemelsbreed verschil tusschen Colijn en Deterding. Deterding was een man en een strijder.

Over Colijn zal later wel niet veel meer gesproken worden. En als zijn naam dan nog eens zal worden opgerakeld, dan in één adem met namen als: Zwanenberg, Daniël Wolf, Liebermann, Mannheimer, Polak Daniëls, Blankenstein, Van Heuven Goedhart en hoe deze misdadigers jegens ons volk verder ook heeten mogen.

Deterding daarentegen zal door de jeugd van Nationaal-Socialistisch Nederland later als een van de grootste zonen van ons volk geëerd worden — evenals Adolf Hitler hem bij zijn teraardebestelling in Mecklenburg bij monde van Rijksstadhouder Hillebrant reeds deed eeren.

Ik hoop, dat ik er in geslaagd ben in het bovenstaande artikel den naam van Deterding volkomen van de figuur van Colijn los te maken en hem bij Uw lezers die waardeering te verschaffen, waarop hij, als een der onzen recht heeft.

's-Gravenhage, 10 November 1940.

Naschrift van de redactie:

In ons hoofdartikel van No. 66: „Colijn de sluwe plutocraat", noemden wij ook den naam van Sir Henry Deterding in verband met Colijn's olietransacties.

Inzender van het bovenstaande vreesde, dat zulks zou kunnen leiden tot een wanbegrip inzake het aandeel van wijlen Dr. Deterding in deze affaires en verzocht ons derhalve aan dit artikel een plaats te geven.

Wij voldoen van harte gaarne aan dit verzoek, omdat wij weten, dat Dr. Deterding in de laatste jaren zijns levens verschillende malen blijk heeft gegeven aan onze zijde te staan en te willen breken met een verouderd regiem, waaraan zoovele onrechtvaardigheden kleefden.

Dit houdt geenszins in, dat we de oliepolitiek van Deterding onverdeeld bewonderen. In hoeverre diens transacties met Colijn tot onwaarachtige toestanden leidden, behoort echter tot de geschiedenis.

1. Het middagmaal van den Londenschen arbeider in oorlogstijd: 3 aardappelen en een paar koolstronken. **2.** Voor dat maal staan de werkers in de rij! **3.** Het nachtverblijf voor de arme Londenaars: de perrons van den ondergrondschen spoorweg. **3a.** Een beeld van de ellende op die perrons. **4.** Reeds in den middag staat het publiek te wachten op toegang tot den ondergrondsche. **5.** De schuilkelder der Koninklijke Familie. **6.** De kinderen van de arbeiders en soldaten, die in de Londensche hel moeten blijven. **7.** Kinderen van Engelsche plutocraten, die niet blijven. **8.** De aankomst van een aantal plutocratenkinderen in New York. **9.** De Amerikaansche bankier Morgan haalt Engelsche logeetjes af. **10.** Rijke Engelsche Jodenspruiten bij aankomst in Zuid-Afrika. De kinderen der hedendaagsche hitsers worden veilig opgeborgen om in de toekomst hun taak, volgens de Protocollen, te kunnen vervullen. **11.** Aankomst van een troepje Engelsche plutocratenkinderen op Long-Island. **12.** Eindelijk overwinnaar.... Een Fransch caricatuur uit den Boerenoorlog. **Zoo was het in 1902, hoe is het nu?** **13.** De diplomatie komt Polen te hulp. Een caricatuur uit het Parijsche Blad „Charivari", naar aanleiding van den Poolschen vrijheidsoorlog van 1863 tot 1864. **Zoo was het toen, hoe is het nu?** **14.** Hongersnood in Britsch-Indië. Een caricatuur van het jaar 1899 uit het Fransche tijdschrift „Le Rire". **Zoo was het toen, hoe is het nu?** **15. Altijd trouw aan zijn principes.** „Help, help! O, het is Engeland, dan is er geen hoop meer." Een caricatuur van 1864 uit het Parijsche tijdschrift „Charivari". **Zoo was het toen, hoe is het nu?**

Churchill in Actie

Schuilkelder-gezwets

't Heeft ons de laatste weken weer
aan humor niet ontbroken;
en velen deed de lever zeer,
want Churchill heeft gesproken.

Die hoofdman des Piratendoms
liet voor zich construeeren
een duikerpak, waarmee hij soms
zijn vloot gaat inspecteeren.

Daarbij heeft hij nu vastgesteld
en kan gerust verklaren,
dat er nog steeds in 't wrakkenveld
een geul bleef om te varen.

Wanneer die geul nu blijvend is,
dan zal hij straks probeeren,
zijn vlootdeel, dat nog drijvend is,
naar buiten te laveeren.

En daarmee zal hij deze maal
de Duitschers dan tracteeren.
Tot dusver kon hij slechts, geniaal,
strategisch retireeren.

Ook was nog steeds zijn ongerief
't ontbreken van munitie;
en dat is voor een offensief
natuurlijk steeds conditie.

Er was door alle averij
nogal gebrek aan eten
en de aanmaak van het schietgerij
was door die zorg vergeten.

Maar — zijn genie vond dit tekort
en 't maken is begonnen.
Als er genoeg van is, dan wordt
de Duitscher overwonnen.

Wel jaagt nog deze, dag en nacht,
zijn werklui in de kelders,
maar dat is niets, want hij verwacht
nog aanvoeren van elders.

Al brandt ook Londen als een hel
en vele andere steden,
hij, Churchill, wint den oorlog wel;
zoo daast hij tot op heden.

En dan — herstelt hij wijd en zijd
de oude Jodenstaten.
Dan komt er weer een gouden tijd
voor vette plutocraten.

Dan komt weer 't liberale recht
om werkers uit te zuigen.
Dan zal de wereld weer als knecht
voor Britsch geboefte buigen.

Terwijl hij reeds verloren is,
gaat hij nog door met liegen.
Maar 't lot dat hem beschoren is,
dat kan hij niet bedriegen.

Eens wordt zijn land de deelgenoot
der groep van Noordsche staten,
maar zonder hem en zonder Jood
en zonder democraten.

Hoe denkt de R.K. Kerk over het Jodendom?

Is Kerk en Godsdienst hetzelfde?

In ons artikel „Vrijmetselaars en Jezuieten: Bondgenooten", afgedrukt in „De Misthoorn" van 19 Oct. j.l., stelden wij den Heer Jac. P. van Term enkele vragen, waarop wij het antwoord nog steeds niet hebben vernomen. Op den Heer van Term rust n.l., in verband met onze vragen, de taak, onze met bewijzen gestaafde beschuldiging niet maar botweg te ontkennen, doch te ontzenuwen, en zich tevens vrij te wasschen van onze verdere beschuldiging, dat niet wij legenden scheppen en haat zaaien, doch dat de Heer van Term dit zelf deed, onder listige toepassing van het bekende recept van „Houdt den dief!"

Het is niet onmogelijk, dat de Heer van Term of een zijner Jezuietische geestverwanten op dit artikel zou reageeren, wanneer wij als antwoord op de bovengestelde vraag beweren, dat de Roomsche Kerk inderdaad buitengewoon joodsch-gezind was, is, en wil blijven.

Dit behoeft niemand te verwonderen, die zich realiseert, wat het beteekent, dat in de Kerk het Nieuwe Testament als voortzetting van Het Oude, en het priesterdom als voortzetting van het joodsche hoogepriesterdom uit het Oude Testament wordt beschouwd.

Evenzoo beschouwen niet alleen de joden zich als het „uitverkoren volk", doch dezelfde opvatting heerschte en heerscht tot op den huidigen dag in de Kerk.

Het feit, dat dit „uitverkoren" volk den Christus kruisigde, is voor die opvatting van „uitverkorenheid" wel eenigszins pijnlijk, en daarvoor moest derhalve een passende „constructie" worden gevonden. De eenige oplossing, die in dit „probleem" mogelijk bleek, was deze: dat men „de onzalige daad Israëls" met vergevensgezind medelijden tegemoet trad, en trachtte een synthese tusschen het antisemitisme op grond van de kruisiging en het prosemitisme op grond van de uitverkoren-

heid te construeeren. Een probleem, dat naar onze meening zeker zoo onoplosbaar is als de kwadratuur van den cirkel!

Gelet op het bovenstaande ligt het dan ook geheel in de lijn der logica, dat b.v. de Pausen het vaak voor de joodsche woekeraars en bedriegers opnamen, wanneer het door de jidden gekwelde en uitgezogen volk de vergelding eischte, die door de Rechtvaardigheid gebiedend werd voorgeschreven.

Ook bij de Inquisitie, de massaslachterij, die in naam van de Liefde plaats vond, werden, over het geheel genomen, de joden meer gespaard dan de christenen. Dit vinden wij b.v. bevestigd in het jezuietische orgaan „Revue Romaine" (Febr. 1920), hetwelk ten aanzien van den katholieken opperslachter Tomás de Torquemada zegt: „Oh, lichtende en eerwaardige herinnering aan Tomás de Torquemada, die door wijzen ijver en onvermurwbare standvastigheid de gedoopten door heilzamen schrik, onder medewerking van beide machten, van afvalligheid weerhield, terwijl hij de joden en de ongeloovigen (Mooren) niet tot den doop dwong."

Dit feit behoeft nu niet al te zeer ergernis op te wekken, want Torquemada was zelf jood, liefderijk in den schoot der Kerk opgenomen. En daarmee hebben wij een anderen draad vast, die ons voert naar de verklaring ten aanzien van de kerkelijke voorliefde voor het joendom. Verschillende Pausen waren n.l. geheel of gedeeltelijk van joodschen bloede! Zoo b.v. Alexander VI, uit het beruchte huis Borgia; Leo X; Paulus III; Pius VII; Pius IX.

Paus Pius XI sprak de heiligverklaring van den reeds genoemden joodschen Groot-Inquisiteur Tomás de Torquemada uit; en hij verklaarde bij een andere gelegenheid zonder blikken of blozen: „Ik en eenige kardinalen zijn jodenvrienden en ondersteunen de Vereeniging der Vrienden van Israël in den strijd tegen het antisemitisme. Het is tegen het katholieke beginsel, de joden te vervolgen. De joden zijn een goddelijk volk en van groote intelligentie." — Hier zien wij bovendien, dat de projoodsche Paus Pius XI zijn enormen invloed gebruikte om den afweerstrijd, dien de niet-joodsche volken tegen het joodsche parasietendom voeren, ver-vol-ging van het god-de-lijk jodendom te noemen.

In Keulen verklaarde de roomsche Dr. theol. Englert in 1924: „Geen godsdienst staat tot in den wortel zoo dicht bij de joden als de katholieke, en geen andere heeft voor de Kerk een zoo fundamenteele beteekenis als de synagoge. Ons heil komt van de joden, onze strijd gaat om het goed en de erfenis van Israel. De zaak van de Kerk en die van het jodendom zijn één geworden. De Kerk is niet tegen, doch vóór de joden."

De uit de Kerk getreden katholieke vicaris, Dr. Fr. Murawski, thans een van de meest gevreesde tegenstanders der Jezuieten, verklaarde ten tijde dat hij nog in zijn katholieke ambt werkte: „Het is dus onzinnig en het getuigt van een volledig gebrek aan inzicht, indien men een tegenstelling tusschen de Kerk en de synagoge tracht te construeeren; de synagoge is integendeel de wortel, waaruit de Kerk consequent voortvloeit." Wel gemerkt: zoo sprak de katholieke vicaris, en men juichte er hem om toe!

Wij herinneren hier ook aan de niet onbelangrijke rol, die gedoopte joden, zooals Prof. Scheler, Kapelaan Fahsel, Ball, R. Kosman Lewin e.a. in de Kerk speelden.

Natuurlijk zijn er ook uitzonderingen, **die dienen om een algemeene beschuldiging van pro-judaïsme te kunnen ontzenuwen.** Zoo b.v. het boek: Das Judentum und der Schatten des Antichrist, dat het kerkelijke Imprimatur draagt. Van rassisch antisemitisme is hierbij natuurlijk geen sprake. Toen echter een katholiek geestelijke een onderzoek ging instellen naar de joodsch-ritueele moorden, werd hij onmiddellijk ... verwijderd. De jezuiet Brors hemelt de joden op; de cistercienserpater Grill daarentegen is wat kritischer tegenover de joden. Hij schrijft een boek: „Talmoed en Sjoelchan Aroech", en de katholieke pers ... zwijgt dit boek dood.

Iedere Nederlander herinnert zich de Heil-Israël-kreten, die van katholieke zijde, bij monde van kapelaan Drost e.a. in de Apollohal te Amsterdam werden uitgestooten. Ook Pater Titus Brandsma maakt in dit pro-joodsch concert geen uitzondering.

Wanneer men nu nog weet, dat de stichter van de Jezuietenorde, Ignatius van Loyola, onder bescherming en invloed stond van de maçonnieke Orde der Alumbrados, die bestond uit gedoopte Spaansche joden; dat de eerste en voornaamste medewerkers van Loyola volbloedjoden waren; dat de grondwet van de Jezuietenorde (Constitutiones) merkwaardig veel overeenkomst vertoont met de joodsche Mischna, die op haar beurt den grondslag vormt voor den joodschen Talmoed, en dat, ondanks veel inwendigen tegenstand in de Kerk zelve, juist deze Societas in die Kerk achter de schermen aan de touwtjes trekt, als gevolg waarvan de oorspronkelijke christelijke leer hoe langer hoe meer is verjoodscht, dan is het beeld vrijwel afgerond.

En nu inéens, nu er conjunctuur is in antisemitisme, gaan de heeren min of meer „objectief" doen. Weliswaar wordt niet het joodsche **ras** tegenover de niet-joodsche rassen aan een beschouwing onderworpen en tracht men de zaak op het godsdienst-spoor te schuiven (Trzeciak!), maar in elk geval, nietwaar? komen er uit dien hoek stemmen, die bereid schijnen, wit wit en zwart zwart te noemen, en die daardoor uiterst geschikt zijn, den argelooze te doen veronderstellen, dat er werkelijk „meer en beter inzicht" zou zijn gekomen.

Dat deze argeloozen zich voor gewaarschuwd houden! Vooral omdat zij maar al te zeer geneigd zijn, de „kerk" en den godsdienst" te vereenzelvigen.

Den godsdienst laten wij gelden; wij zullen niemand een haarbreed in den weg leggen den godsdienst te belijden, dien hij zelf verkiest. Dit is een privé-aangelegenheid, die iedereen langs direkten weg en op zijn wijze met God moet en kan regelen. En niemand heeft zich hiermee te bemoeien.

Doch wij waarschuwen met klem tegen het instituut, dat langzamerhand de vijandin van den christelijken godsdienst is geworden, de totaal onder joodsch-jezuietischen invloed gekomen instelling, die zich met den naam van „Kerk" siert, en die is geïncarneerd in het zuiver politieke lichaam, dat zich „Vatikaan" noemt.

Het is, bij God, geen „anti-papisme" des schrijvers — die als gevolg van den alles verpestenden jezuietischen geest uit de kerk trad, en die weet namens zeer velen te spreken — als hij dringend waarschuwt.

Hij, die door de nu, na 10 Mei, plotseling van die zijde aan den dag gelegde „objectiviteit" bereid zou zijn te gelooven, dat de Città del Vaticano haar totnogtoe gevolgde pro-joodsche politiek niet alleen vóór de schermen, doch ook daarachter zou breken, begaat een van de fataalste vergissingen, die denkbaar zijn. Om duizend en een redenen kan zij er niet van afwijken, en.... zij wil dit ook niet.

Katholieke Nederlanders, let op uw zaak!

JODENZAKEN BEHOOREN EEN DUIDELIJK ZICHTBAAR KENTEEKEN TE DRAGEN.

De Nederlandsche Middenstand heeft zoo lang geleden onder de grootkapitalistische, genadelooze verdrukkingsmethoden van Joodsche concerns als Bijenkorf, Unilever enz., dat velen aan den rand van den afgrond waren gekomen. Het is tijd, dat nu het eigen volk weer de voorkeur gaat genieten boven de sluwe Aziaten, die hebben verstaan, hier alles tot zich te trekken.

Daartoe is het noodig, dat de Nederlandsche koopers weten, welke zaken Joodsch zijn en dat kan alleen worden bereikt door het aanbrengen van een duidelijk kenteeken.

In Parijs zijn alle Joodsche zaken reeds voorzien van een schild, dat vermeldt tot welk ras de eigenaar behoort. In België vernamen wij, dat daar vanaf 1 December a.s. dezelfde maatregel zal worden genomen. Wanneer mogen wij die ook voor Nederland verwachten?

Aanpassen ....

Colijn deed aanpassen.

Colijn paste zelf aan.

HET JOODSCHE VRAAGSTUK

Er bestaat geen Joodsch ras.

Ontstaan en Geschiedenis.

Getrouw aan zijn opzet ligt het in de bedoeling van „De Misthoorn", nu ons blad in staat is zijn vleugels wat wijder uit te slaan, een reeks artikelen in de eerstvolgende nummers te brengen, waarin het Joodsche vraagstuk, van zijn verschillende zijden bekeken, eenigszins uitvoeriger wordt uiteengezet. Het belang van dit vraagstuk, dat voor alle volken van het hoogste belang is, maakt een meer dan oppervlakkige kennis voor ieder, die in het lot van zijn volk en de toekomst daarvan belang stelt, noodzakelijk.

Maar zelfs ook de meest verstokte individualist, die alleen prijs stelt op zijn eigen ontwikkeling en zijn eigen oordeel over het dagelijksch gebeuren in eigen kring en over het wereldgebeuren mag tegenover de kennis van het Joodsche vraagstuk en van al wat daarmee samenhangt, niet onverschillig staan. Veel te weinig zijn de uitspraken van beroemde Joden, die een groote rol in de geschiedenis gespeeld hebben, tot ons volk en tot alle volken, waar ook, doorgedrongen en ter harte genomen. We willen hier slechts enkele uitspraken van den Engelsch-Joodschen staatsman Benjamin Disraeli, die door Koningin Victoria van Engeland tot Lord Beaconsfield werd gepromoveerd en in de geschiedenis als de vader van het Engelsche imperialisme te boek staat*), in herinnering brengen.

In zijn laatsten politieken roman „Endymion" (1881) schreef deze Joodsche staatsman:

„Niemand mag het rassenbeginsel, het rassenvraagstuk met onverschilligheid behandelen. Het is de sleutel tot de wereldgeschiedenis, en alleen daardoor is deze dikwijls zoo verward, omdat ze geschreven is door menschen, die het rassenvraagstuk niet kenden, noch het gewicht daarvan. De Semieten oefenen op dit oogenblik door hun kleinsten, maar eigenaardigsten tak, de Joden, een buitengewoon grooten invloed uit. Er bestaat geen ras, dat met zulk een hardnekkigheid en zulk een organisatietalent is toegerust. Deze eigenschappen hebben hun een ongekend bezit en een onmetelijk krediet verzekerd. Taal en godsdienst maken het ras niet — het is het bloed."

En uit een rede van denzelfden Engelsch-Joodschen staatsman in het Parlement op 20.9.1873 nemen we:

„Ik kan u verzekeren, Hooggeachte Leden, dat de regeerders met nieuwe machten rekening moeten houden. Wij hebben niet alleen met Keizers en Kabinetten te doen. Wij moeten rekening houden met geheime genootschappen, die op het laatste oogenblik alle maatregelen kunnen te niet doen, en die overal hun geheime agenten hebben."

Hierbij behoort dan de volgende opheldering uit Disraelis's „The life of Sir George Bentinck":

„Aan het hoofd van alle geheime genootschappen, die voorloopige regeeringen vormen, staan mannen van Joodsch ras."

Het Joodsche vraagstuk is daarom zoo belangrijk, omdat het ingrijpt in en vergroeid is letterlijk met **alle** belangrijke factoren, die in onze samenleving een rol spelen. Niet alleen met de politiek, zooals we zoo even zagen, maar ook met den godsdienst en de levensbeschouwing, de kultuur in het algemeen, maar vooral ook met de pers, de letterkunde, het tooneel, de muziek, de schilderkunst en de plastische kunsten; ook met de wetenschap, de opvoeding en het onderwijs en in sterke mate ook nog met de economie.

Eindelijk dient nog voorafgaand opgemerkt, dat het Joodsche vraagstuk zoo oud is als het eerste optreden van de Joodsche voorvaderen in de geschiedenis. Ook de Joden van thans hebben het feit erkend, dat overal, waar Joden met anderen samenwoonden of samenwonen, na eenigen tijd het antisemitisme het hoofd opsteekt. Zoo b.v. de Jood Bernard Lazare in zijn werk „L'Antisémitisme", waar we op blz. 43 lezen:

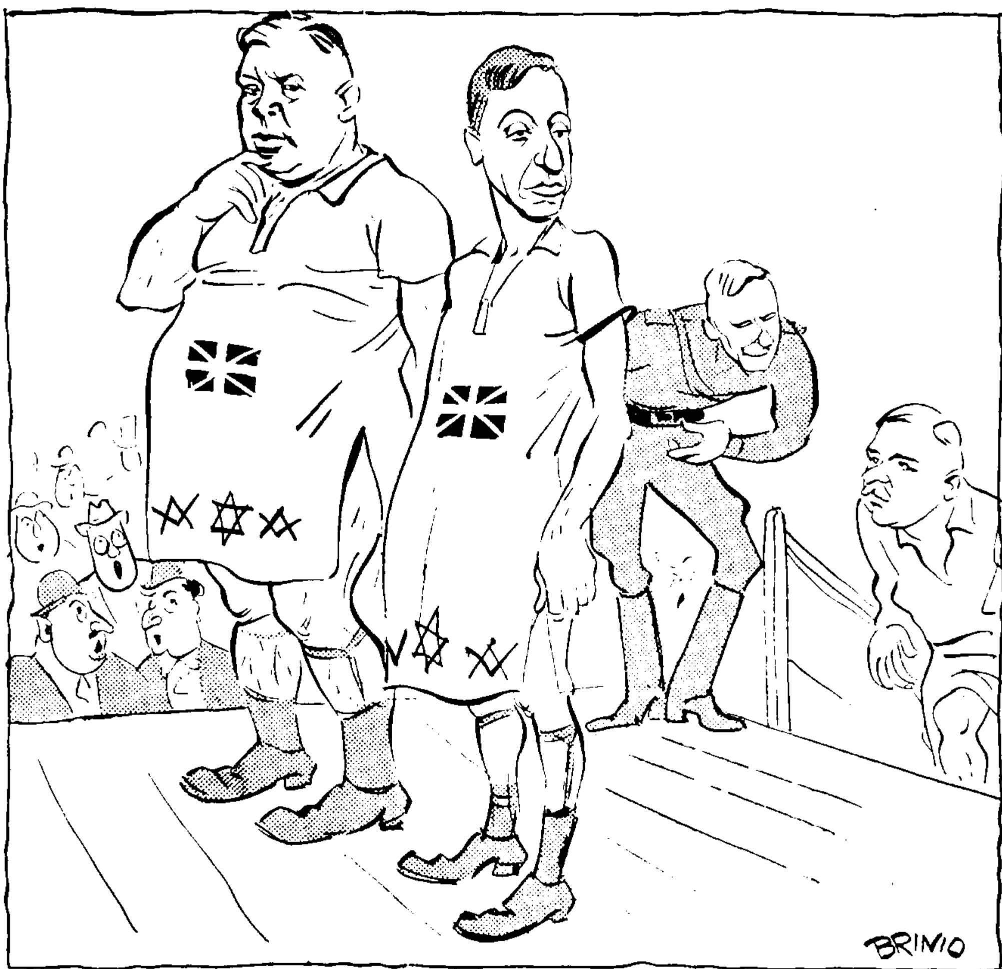
> „Welke deugden of welke gebreken zijn de oorzaken van de algemeene vijandschap tegen de Joden? Waarom werden ze telkens weer door de Alexandriërs, de Romeinen, door de Perzen zoowel als door de Arabieren, door de Turken zoowel als door de Christelijke volken (Spanjaarden, Franschen, Engelschen, Duitschers en Russen, Red.) mishandeld en gehaat? Omdat overal en te allen tijde de Jood een onsociaal wezen is.

En niemand minder dan Theod. Herzl, de stichter van het wereldzionisme, schreef in „Der Judenstaat" blz. 4:

„Het Joodsche vraagstuk bestaat nog. Het heeft geen zin dat te loochenen... Het Joodsche vraagstuk bestaat over-

De Unie wil aanpassen.

De Unie zal worden aangepast.

al, waar Joden in waarneembaar aantal wonen. Waar het niet bestaat, daar wordt het door de Joden bij hun verhuizingen heen gebracht. We trekken natuurlijk daarheen, waar men ons niet vervolgt, en daar veroorzaakt dan onze aanwezigheid vervolgingen."

Met het oog op al deze feiten en uitingen is het dus al te dwaas, om, zooals sommigen, die zich als leiders van het Nederlandsche volk opwerpen, doen, het bestaan van een Joodsch vraagstuk, ook in ons land, te loochenen. In elk geval verdienen zulke valsche profeten het vertrouwen niet.

***

De kern van het Joodsche vraagstuk is onmiskenbaar het rassenvraagstuk en de rassenleer. Toch is het een ernstige fout van een Joodsch ras te spreken, aangezien het Joodsche volk is ontstaan uit de menging van een aantal volken of stammen van verschillend ras. Alleen de geschiedenis van een volk kan ons omtrent zijn raszuiverheid opheldering geven.

Als stamvaders van de Joden kunnen alleen de Hebraeërs in aanmerking komen, wier oerwoonplaatsen in het noordelijke deel van Mesopotamië — het zoogenaamde Aramaea — d.i. hoogland — zijn te zoeken. Tot de Hebraeërs behoorden de Israëlieten en de naverwante Moabiten, Ammoniten en Edomiten, allen volken, die Semietische talen spraken (waarbij de opmerking gevoegd mag worden, dat men ook niet van een Semietisch ras kan spreken). De rassen, die de gebieden aan de Oostkust van de Middellandsche zee en oostelijk daarvan tot en met Mesopotamië omstreeks 4000 v. Chr. bewoonden, waren in hoofdzaak van oriëntaal, of van vooraziatisch ras, meestal echter al gemengd. Bij de Hebraeëers was in elk geval het oriëntale ras overwegend.

In vroege voorhistorische tijden hebben al verschillende volksverhuizingen plaats gehad van stammen, die Semietische talen spraken, naar het Westen. De belangrijkste hiervan voor ons onderwerp waren de tochten (± 3500 v. Chr.) van stammen uit Mesopotamië komende, naar Syrië en Palestina. Hiertoe behoorden de (latere) Phoeniciërs, die het verst naar het Westen trokken, **en de Hebraeërs.**

Een latere stroom (± 1300 v. Chr.) was de zoogenaamde arameesche van Noord-Mesopotamië uit naar Syrië, en ten slotte omstreeks 900 v. Chr. een verhuizing van Arabië uitgaande naar Syrië.

De voorlaatste is vooral belangrijk, omdat ze de verklaring er van geeft, dat de oud-Hebreeuwsche taal al zeer vroeg door de arameesche werd verdrongen, zoodat een deel van het heilige boek der Joden, de Talmoed, in het arameesch is geschreven.

De Hebraeëers zijn als nomadisch herdersvolk Kanaän (d.i. laagland) binnengetrokken en, hoewel overwegend van het oriëntale ras, vermengden zij zich al spoedig vrij sterk met de voor-Aziatische oerbevolking in Kanaän (de Kanaänieten, en de reeds vroeger genoemde Edomiten, Ammoniten en Moabiten. Hierbij valt op te merken, dat tusschen het oriëntale ras der Hebraeërs en het voor-Aziatische ras groote verschillen bestonden, ook uiterlijk.

Het oriëntale ras heeft uiterlijk vele eigenschappen gemeen met het hamitische of aethiopische ras, maar ook met het westische, zoodat Prof. Günther zelfs op blz. 114 van zijn „Rassenkunde des jüdischen Volkes" schrijft, dat er reden is om aan te nemen, dat deze drie rassen uit eenzelfde oerras gesproten zijn. Innerlijk echter zijn er grootere verschillen, want naast een zekere ridderlijkheid en een zeker heldendom (zie het boek „Richteren" van het O.T.) spelen ook wraakzucht en wreedheid in het oriëntale karakter een groote rol, o.a. in den god Jahvè; ook een zekere vereering voor sluwheid en list.

Het voor-Aziatische ras daarentegen vertoont uiterlijk vele eigenschappen, die we heden nog bij de Joden aantreffen. Een sterken inslag van voor-Aziatisch bloed hebben de Nieuw-Grieken, Turken, Syriërs, Armeniërs, Nieuw-Perzen en ook de Joden. Al deze volken zijn als listige kooplieden en onderhandelaars bekend.

(Wordt vervolgd.)

*) Interessante bijzonderheden hieromtrent vindt men in het werkje „Lord Cohn" van Ernst Clam. (Die Verjudung der englischen Oberschicht von Disraeli bis Hore Belisha).

DE UITVERKORENEN.

De Nederlandsche Veehouderij Centrale geeft aan Joden in Amsterdam verlof tot het slachten van schapen. Zoo heeft dus de eeuwig bevoorrechte vreemdeling zijn zaak vol vleesch hangen, terwijl de Nederlandsche slager niets heeft. Bovendien worden de dieren te Zaandam nog koscher geslacht ook.

Het wordt tijd, dat er een einde komt aan de bevoorrechte positie van de Joden hier en dat integendeel eindelijk de eigen volksgenoot de voorkeur boven deze Aziaten zal genieten. Bovendien behooren Jodendienaars, wier maatregelen veel op corruptie gaan lijken, uit de Veehouderij Centrale te worden verwijderd.

Van den „Heiligen Willibrord" en onze barbaarsche voorouders

Leugens van het politieke katholicisme.

Wij zijn niet naïef genoeg meer om te gelooven, dat allerlei dingen zoo maar bij „toeval" gebeuren. En eerst recht niet, als het om meer of minder doorzichtige demagogische kunstgrepen gaat. Maar wij worden onmiddellijk argwanend als er een „onschuldig" gerucht uitgaat van een onderneming als de pauskerk, die Paul van Ostayen eens „het circus van den Heiligen Geest" heeft genoemd.

Een dergelijk gerucht was ook het in alle R.K. kerken enz. voorlezen van een schrijven van het Episcopaat van Nederland, in verband met de verheffing van den H. Willibrord door Pius XII tot den voornaamsten patroon van de Utrechtsche kerkprovincie.

Achter langademige volzinnen verscholen, heeft het Episcopaat opnieuw gemeend het Nederlandsche volkskarakter te moeten beleedigen en de roomschen te moeten opzetten tegen onzen volksaard.

Natuurlijk is het Jezuïtisme volkomen in staat om zoo iets in elkaar te draaien zonder dat de strafrechter eraan te pas komt; daar staan eenige eeuwen kloosterraffinement borg voor.

In het algemeen is het laatste roomsche werkstuk niet zeer verschillend van de dingen, die verleden jaar bij de Willibrord-herdenking werden geproduceerd. Er zijn alleen enkele inlasschen bij, die op de jongste gebeurtenissen zinspelen.

In bedoeld schrijven wordt Willibrord natuurlijk weer voorgesteld als

„de man, aan wien ons vaderland zooveel te danken heeft voor de prediking van het Evangelie en voor den opbloei der beschaving, die een der schoonste vruchten is van het Christendom".

„Gedenkt uw leidslieden, die u het woord Gods hebben verkondigd, let op het einde van hun leven en volgt hun geloof na."

Het kan zijn, dat een of andere onnoozelaar daar niets anders bij denkt dan: „Wat zijn die roomschen vroeger toch groote lichten geweest".

Maar zoo eenvoudig liggen de kaarten toch weer niet.

Het is n.l. zóó, dat Willibrord een van de pioniers is geweest bij de ontnoordsching van ons volk. Hij heeft de „gelijkheid van allen voor God" gepredikt en daardoor de meening helpen verbreiden, dat alle menschen één van ziel zouden zijn, ja, dat de ziel het eenige was waar het om ging.

Daarmede heeft hij grenzenloos onheil gebracht over ons voorgeslacht: het werd ertoe overgehaald om de banden van gezin, sibbe en bloed als bijzaak te beschouwen. Dat speelde geen rol meer voor de „nieuwe zaligheid". Daarmede werd de knechtenkamer op het edele bloed der uitgelezen sibben losgelaten en de ontworteling en de vermenging van verschillend geaard biologisch erfgoed begon.

Dit beteekende „Midgards ondergang", d.w.z. het einde van een duizenden jaren oude cultuur, die door vrije en edele geslachten gedragen werd.

Inderdaad: de ondergang van een oude cultuur. Want toen de „helden" uit Willibrords Oude-Testament nog als zwervende nomaden hun sjacheraars-, roovers- en souteneurs-praktijken uitoefenden en op al te vergevingsgezinde volken parasiteerden, woonden in ons hooge Noorden reeds bodemvaste, hard werkende boerengeslachten, die aan de grootsche natuur zelve hun „heidensche", schoone mythe van den Zonneheld hadden ontleend en in harmonie met deze natuur, een geordend leven leidden, gericht volgens doelmatige zeden en een hoog eergevoel.

Wat heeft „het christendom" van onze eigen, oeroude cultuur gemaakt? Wij weten, dat de bisschoppen de oude zangen, dansen, plechtigheden en feesten hebben trachten uit te roeien en daar ten deele ook in zijn geslaagd. Wij weten, dat de kerstening beteekende het uitmoorden van tienduizenden van de beste mannen en vrouwen, die zich niet „bekeerden", d.w.z. die niet buigen wilden voor een vreemde leer.

Wij weten dat de kerk zorgvuldig alles heeft vernietigd, wat zij van de germaansche cultuur maar in handen kon krijgen, om den tijd vóór de kerstening maar zoo zwart mogelijk af te kunnen schilderen. En er was hèèl wat te vernietigen: huizen, heiligdommen, huisraad, kunstnijverheid en inschriften, teveel om op te noemen.

Na eeuwen van moord, grondroof en intriges om macht en invloed, zat de kerk in het zadel. En er bloeide een nieuwe cultuur op, met een eigen stijl: de gothische. Maar wij hebben nu leeren onderscheiden en weten dus dat deze gothische kunst een uiting was van de germaansche ziel, die zich eindelijk hersteld had.

Zoodat de vraag zich steeds heftiger opdringt:

„Werd de germaansche mensch cultuurdrager door den invloed van het Christendom?" ofwel: „Kreeg het Christendom in N.-Europa zoo'n verheven luister, omdat de germaansche mensch er zich over ontfermd heeft?"

Het antwoord wordt steeds duidelijker, hoemeer wij te weten komen over het liederlijke leven in de kloosters en aan de vorstenhoven.

De papisten weten dat en daarom grijpen zij steeds opnieuw naar monsterachtig bedrog, ten einde alle waarden te vervalschen. Hoort wat het episcopaat liet voorlezen:

„St. Willibrord is een heilige geworden, doch daartoe heeft hij ook alles moeten verlaten, wat hem dierbaar was, om onder een barbaarsch volk te midden van duizenderlei ontberingen en gevaren het evangelie te verkondigen."

„Behalve het geloof, d.w.z. de waarheden, die strikt ter zaligheid noodig zijn, heeft St. Willibrord ons nog een ander erfdeel nagelaten: de Christelijke beschaving." [1])

Deze aaneenschakeling van geschiedkundig volkomen onhoudbare leugens wordt den volke van de kansels af ingegoten.

Leugens! Want de brave heilige ging heusch niet zoo verlaten door het leven als men zou denken. Integendeel, hij wist heel goed van „nemen".

In het Brabantsche bisschoppelijke orgaan „De St. Jansklokken" heeft dr. P. C. Boeren daar een aardig boekje over open gedaan. Hij toont n.l. den verbaasden lezer, dat de „arme zendeling" een hardnekkig verzamelaar van landgoederen moet zijn geweest, die „heerenhoven" wist in te palmen te Oss (!), Luissel, Waalre, Alfen, Eersel, Diessen en in de Meierij en de bosschen van Hapert en Hulsel.

Alleen in de Meierij en in Den Bosch bezat de goede Willibrord, „die alles had moeten verlaten", toch nog een kleinigheidje ter grootte van 20.000 H.A., d.w.z. ter grootte van den Wieringermeerpolder. Dat was de portie van één zendeling in een deel van Noord-Brabant. Geen slecht vak dus!

Maar het is te begrijpen, dat de vrije germaansche boeren dergelijke grondroovers liever zagen gaan dan komen.

De heele „beschavingsgeestdrift" komt daardoor bedenkelijk in het teeken van grenzeloozen machtshonger en dorst naar bezit te staan. De daden van den pas weer zoo opgehemelden Willibrord zijn gelijk aan die van den anderen goeden heilige: Bonifacius. Deze stichtte in 774 het klooster te Fulda, dat reeds in dezelfde eeuw 15000 (vijftienduizend) boerenhoeven in W.-Germanië bezat!

Als een wig werd de leer van den vreemden God in de sibben gedreven. Waar duizenden jaren lang eer en

[1]) Men kan dezen laatsten zin niet genoeg lezen en herlezen om een beeld te krijgen van de roomsche mentaliteit. Dit mengsel van joodschen hoogmoed, wereldwaan en kruideniersgeest is te mooi om te vergeten. Let op dat: „d.w.z." en dat „strikt"! Het is werkelijk om alle verdraagzaamheid te verstikken in een overigens tolerant gemoed.

trouw hadden geheerscht, was nu tweedracht en haat. Geslachten werden van binnen uit verdeeld en de vreemde indringers hadden daardoor gemakkelijk spel om de macht in handen te krijgen. Vreemd recht volgde het vreemde geloof, de heiligheid van het bloed werd bezoedeld door de erkenning van het huwelijk van edelen met bastaards enz. Dit was de „christelijke beschaving".

Waarom dit alles nog eens door het episcopaat in leugens moest worden omgezet?

Uit angst. Lees slechts de rest van het episcopale schrijven:

„Thans nog heeft de kerk tallooze instellingen: scholen en instellingen voor de opvoeding der jeugd, instellingen van liefdadigheid, sociale organisaties" — dit zijn dan: „middelen om het geloof te beschermen". „Want als ten tijde van St. Willibrord staat in den geweldigen geestesstrijd onzer dagen het Christelijk geloof op het spel". „En moge de H. Willibrord ons vaderland, dat hem tijdens zijn leven zoo aan het hart lag, thans van den hemel uit met zijn machtige voorbede beschermen".

Laten wij het nu niet hebben over het zwarte roomsche bijgeloof, dat uit dit staartje spreekt en aan de duisternis der roomsche middeleeuwen doet denken.

Wij weten nu ook te goed hoè na het vaderland (d.w.z. het land onzer vaderen) den armen heilige aan het hart lag: **20.000 H.A.!**

Maar het is niet wààr, dat het christelijk gelòòf op het spel staat. Niet eens het roomsche, dat zich hier maar weer eens met het christelijke vereenzelvigt, ons protestantsche volksdeel ten spijt. Zelfs het bijgeloof is zoo vrij als het maar zijn kan. Want onze volksaard is nu eenmaal tolerant tot in het gevaarlijke.

Wat een klein beetje in het geding begint te komen is de roomsche machtspositie, het politieke katholicisme. En dat raakt nu reeds aan de heb- en behoudzucht van de heeren: „Help, help! Onze scholen, gebouwen, inrichtingen!" Juist! En ook: ons grondbezit, onze ongeschreven privileges en onze ongebreidelde machtssfeer.

Want zoolang men op katholieke scholen leert, dat onze voorouders „barbaarsche nomaden" waren, dat zij in „huiden van beren en ossen rondliepen met de horens er nog aan", dat zij hun tijd verdeden met „bierdrinken en dobbelen", zoolang deugt er iets niet.

Want het kostelijkste dat ons volk bezit is zijn eigen aard, zijn eigen germaansche wezen, het erfgoed van zijn bloed, de adel van zijn ras.

Dat is een biologische en zielkundige aangelegenheid waar geen kerk iets aan vermag toe te voegen.

Maar een kerk kan dit erfgoed verknoeien, door het rasbewustzijn te ondermijnen en het bloed te laten vermengen met ander bloed. Dat hèèft Rome gedaan — en niet zonder opzet.

Dat is een roomsche bloedschuld. Als nu het volksche ontwaken meer aandacht en meer waarheid vraagt voor der vaderen erfdeel, dan is het het verstandigste als die kerk dit ontwaken niet gaat saboteeren met geleuter over een fictief katholiek „ras", dat eens de wereld zal bewonen, want dat is een andere leuze voor een oud drogbeeld: „de gelijkheid van alle menschen op aarde", of zooals de jood Marx het uitdrukte: „proletariërs aller landen vereenigt u".

Dit komt n.l. op hetzelfde neer. Want er is maar één „gelijkheid" mogelijk, n.l.: een karakterlooze, eerlooze, ontwortelde en grauwe massa van traditie- en familielooze zwervers. Alleen op dergelijke horden zou men een katholieke of een marxistische wereldheerschappij kunnen opbouwen.

Het episcopaat schijnt hiervan niet afkeerig, want ook in dit schrijven heeft het episcopaat het niet over het heil van ons volk, maar over het „heil der wereld".

Inderdaad, zoolang de jeugd stelselmatig verder wordt vervreemd van eigen aard en roeping, zoolang de rassubstantie wordt ontkend of gehoond, zoolang ons verleden wordt beklad, zoolang men dus m.a.w. met leugenklauwen naar de wortels van ons volksbestaan tast om deze nog verder te verscheuren, zoolang loopen in den „geestesstrijd" niet de geloofsgoederen, maar wel de verpolitiekte roomsche leugenfabrieken gevaar, die men scholen of iets dergelijks belieft te noemen. 2)

Want in Germaansch Europa is alleen maar bestaansrecht voor instellingen die ten volle recht doen wedervaren aan onzen volksaard, aan ons ras — aan onze ziel.

En dat zullen ten slotte alleen de nationaal-socialistische, volksche instellingen zijn, want Rome zal net zoomin als wij eigen aard kunnen verloochenen.

²) In het nummer van 16 Nov. geeft de Haagsche Post een alarmeerend overzicht over het Nederlandsche onderwijs: 67½% van onze jeugd wordt dagelijks door confessioneel bijzonder lager onderwijs verder van eigen aard en wezen vervreemd en in de ziel met joodsche overleveringen van meerendeel zeer laag allooi verpest. (Zie ook Het Nationale Dagblad van 16 Nov., waarin Dr. Joh. Theunisz onthullingen doet over katholiek onderwijs!)

Van het Zwarte Front.

Nu het Verdinaso in de N.S.B. is overgegaan, moeten wij opnieuw vaststellen, dat de leiding van het zwarte front van den WelEerwaarden heer diaken Arnold Meijer, zijn kleine ijverzucht niet kan verbergen. Zelf door een overmatige zelfoverschatting en zucht naar macht bevangen, kan men blijkbaar bij anderen geen betere en zuiverder beweegredenen veronderstellen.

Het „Nederlandsch Dagblad" van 11 November j.l. noemt den Verdinasoleider Voorhoeve een „rattenvanger van Hamelen" en verder iemand, die zocht naar expansie, maar het verlangen daarnaar nauwelijks kon bevredigen, doordat een overmatige waardeering van de eigen persoon erbij hinderde. Kortom, men richt tot den heer Voorhoeve een vloed van hatelijkheden, ook nu gedicteerd door machtelooze woede.

En toch werd dezelfde heer Voorhoeve door diaken Meijer eens achterna geloopen. De „kleine Verdinasogroep", zooals de heer Meijer haar thans spijtig-sarcastisch noemt, werd toen wegens haar **kwaliteit** bizonder door hem gewaardeerd. Hij verklaarde toen, dat het hem juist aan kader ontbrak en hij voegde er bovendien aan toe, dat dit gebrek bij zijn Zwarte Front zoo ernstig was, dat de heele boel waarschijnlijk ineengestort zou zijn, indien hij, Meijer, een week langer in de gevangenis had gezeten. Toen schatte hij dus de **kwaliteit** van het Verdinaso boven de eigen **kwantiteit,** die zonder innerlijke kracht en beteekenis was.

De heer Meijer moge er zich over verwonderen, dat hij niet het vertrouwen van de bezettende overheid geniet, wij kunnen deze verbazing niet deelen.

Wij verheugen er ons over, dat de zoo noodzakelijke eenheid der sterksten en besten zich in ons vaderland begint af te teekenen. Er zijn meer verschijnselen, die erop wijzen, dat het beginselvaste Nationaal-Socialisme hier in een groote, sterke en gereinigde beweging de overwinning zal behalen. En dat is een geluk, want de tijd werd kort en het gaat om ons allerhoogste goed, n.l. om een eervolle plaats van het Vaderland binnen de komende Groot-Germaansche Volkerengemeenschap.

Ook in het „Zwarte Front" (en in „De Unie") zijn er, **onder de niet ingewijden,** veel uitstekende vaderlanders en persoonlijkheden, die nu nog niet inzien, voor welke belangen men hen tracht te misbruiken, maar wier oogen spoedig zullen opengaan. En dan zal de zuivere en schoone Nationaal-Socialistische gedachte snel ook ons Nederlandsche volk in zijn geheel voor zich winnen.

Tot heil van het Vaderland.

JIDDISCH „GODSDIENSTONDERWIJS"

De strijd tegen het jodendom is de strijd tegen een vreemd ras: niet een strijd tegen een godsdienst. Dat is een waarheid, die nog maar door weinigen wordt beseft. Ons volk is nog zoo onkundig omtrent die zaken, dat het 't begrip **ras**, ja zelfs het wóórd **ras** niet eens kent. Er zal nog heel wat voorlichting noodig zijn door pers, voordrachten, radio, vóórdat de massa op dit gebied eenig inzicht krijgt. Als men aan minder ontwikkelde lieden het ras-begrip wil uiteenzetten, gebruike men voorloopig niet het woord **ras**, maar het woord **soort:** de Joden zijn een ander sóórt menschen: als men 't zóó zegt, gaat 't er wel in; want het gemis aan **inzicht** wordt gelukkig vergoed door het gezonde ras-**instinct**, dat ondanks alles toch in ons volk leeft.

Nu is er echter toch wel degelijk een samenhang tusschen ras en godsdienst. Men kan zich een ouden Batavier niet voorstellen als een naar de sjoel (synagoge) sloffenden dienaar van Jahwèh; men kan zich den profeet Jesaja niet denken als een Athener. De Maria-verheerlijking is bij een volk als de Joden, dat de vrouw steeds geminacht heeft, eveneens volkomen ondenkbaar. De ras-ziel doordringt en schept zelfs de meeste vormen van godsvereering. Kennis van den godsdienst van een volk geeft dadelijk een kijk op de ziel van dat volk. Vandaar dat wij in dit blad wel degelijk nu en dan den joodschen godsdienst onder het ontleedmes nemen.

Een prachtige bijdrage tot de kennis van den joodschen godsdienst geeft de lezing van het werkje **BETSALEI, Geloofsleer voor Jong-Israël,** geschreven door Rabbijn Dr. M. de Hond en uitgegeven in 1919 bij Brill te Leiden.

Rebbe de Hond is een onvervalschte jood: die eer moet men hem geven; hij moffelt niets weg; hij gêneert zich niet. Hoort hoe hij over de besnijdenis spreekt:

Het joodsche knaapje moet besneden worden als het acht dagen oud is; dan wordt iets van zijn mannelijk lid afgesneden: dat noemt men de voorhuid; daardoor wordt hij later vruchtbaar; dat wil zeggen: hij kan veel kinderen krijgen; daardoor wordt hij ook een zachter mensch dan een onbesnedene; hij wordt iemand, die zeer medelijdend is en niet wreed kan zijn; daardoor krijgt hij veel beter dan een onbesnedene het besef, dat hij een zwak mensch is; dat hij niet trotsch mag zijn; dat er een hooger wezen is, dat macht over hem heeft; met korte woorden: de besnijdenis maakt, dat de mensch God goed en met alle kracht dienen kan; bovendien komt daar nog bij, dat de besnijdenis goed voor het lichaam is: een besnedene kan vele gevaarlijke ziekten niet krijgen, die een onbesnedene wel kunnen treffen. De echte besnijdenis, de joodsche, geschiedt door het afsnijden der voorhuid; 2o het doorscheuren en naar achteren leggen van de binnenhuid; 3o het wegzuigen van het bloed. (blz. 19)

Zie zoo, nu weten de kleine jidjes het! Ga nu eens na, lezer(es) hoe een Arisch kind op zulk een vertoog zou reageeren en ge hebt vóór u de onoverbrugbare kloof, die tusschen twee rassen ligt.

Een ander staaltje: **Kajin sloeg Hewel (Abel) dood. Dat was geen moord, omdat het doodslaan nog niet verboden was; daarom kreeg Kajin geen doodstraf** (blz. 7). Hier spreekt de typisch joodsche neiging om recht te praten wat krom is; vandaar dat men den jood wel eens den advocatus diaboli, d.w.z. den advocaat van den duivel genoemd heeft.

Daarvan is ook nog het volgende een voorbeeld. De bijbel zegt heel duidelijk in Genesis IX vers 21, dat Noach dronken werd van den wijn. De Hebreeuwsche tekst gebruikt hier zelfs het woord sjikoor, dat ook nu nog in de volkstaal verbasterd (sjikker) dronkenschap aanduidt. Rebbe de Hond weet 't beter. Hij schrijft op blz. 12: **Noach gebruikte van den wijn, dien hij geplant had. Werd hij dronken? Neen! In plaats van „hij werd dronken" moet men vertalen „hij kwam in een heilige stemming"; iemand, die dronken is, weet niet precies wat met hem gebeurt. Noach wist het wel...**

Onze rebbe heeft natuurlijk wel eenige moeilijkheid met de mededeeling in het aangehaalde vers uit Genesis, dat Noach zich spiernaakt uitkleedde en zoo ten aanschouwe van zijn zoons zijn roes ging liggen uitslapen. Maar rebbetje weet al weer raad: **Noach ontkleedde zich; dat vinden wij ook bij de profeten, als ze profeteeren; hij dronk wijn om in een heilige stemming te komen, dat noemt men een profetischen toestand.** Ah zoo?!

Het is jammer, dat de rebbe het heele verhaal hoe Jacob zijn blinden vader Izak bedriegt overslaat, Jacob, die zijn broeder Ezau den vaderlijken zegen afhandig maakt. Hier had de rebbe een mooie gelegenheid wéér zoo'n advocatenstukje uit te halen als bij Kain en bij Noach.

Op blz. 54 schrijft de eerwaarde heer als volgt: **het Christendom is geen zuiver monotheïsme; het heeft slechts een heel flauw idee van den eenigen God; het spreekt en leert van „den Heer"; het bidt ook tot den Heer. Maar met dien Heer bedoelt men een mensch, den stichter van het Christendom. Dezen mensch is men zoo goed als God gaan vereeren... Zooals het Christendom een mensch heeft verheerlijkt als God, zoo lieten zich ook koningen en keizers als goden vereeren; zoo probeeren zij ieder op hun beurt de Wereldmacht te veroveren alsof zij God zijn; dat schrijft als het ware het Christendom voor! De taak van het jodendom is dus duidelijk. Het moet de wereld, maar vooral het Christendom zuiveren van die verkeerde begrippen... Als alle joden dat begrijpen komt het wereldgeluk. Want de joden zijn de ziel der wereld. Als die ziel goed wordt, zal dat lichaam, de wereld, ook goed worden.**

En verder op blz. 56: **(De Messias) zal tot koning over de joden door heel de wereld worden uitgeroepen. Hij zal in Palestina tronen en den derden tempel bouwen op de plaats waar de andere twee stonden. Zullen dan alle joden naar Palestina gaan? Neen! Trouwens, Palestina zou toch niet alle joden kunnen bevatten; er zijn ongeveer 14 millioen joden. En in den tijd van den Messias zullen alle menschen joden worden! Wat dàn? Begrijp het volgende zeer goed! Zooals nu Jeruzalem hoofdstad van Palestina is, zal in den tijd van den Messias heel Palestina de hoofdstad der wereld worden. Héél Palestina is dan Jeruzalem! De heele overige wereld wordt dan Palestina, zoodat men zich overal ter wereld in Palestina bevindt. In Palestina zelf zal dan de opperste raad der joden komen, het oude Synhedrion, een raad van geleerde en stipt-wetsgetrouwe joden. Natuurlijk zullen uit alle landen ter wereld afgevaardigden gaan naar Palestina. Dan is het uit met de onderdrukking der joden. Dan is er vrijheid in de wereld, omdat de wereld één heilstaat geworden zal zijn. De ware heilstaat is: de wereld één Staat met één godsdienst — die van den eenigen, eeuwigen God — met één koning, met één wet.**

Boven deze fraaie uiteenzetting staat als opschrift: **Hoe denken wij ons nu de toekomst?**

Onzen dominees, die zoo graag door joden geregeerd willen worden en daarom zoo roerend weten te requestreeren, raad ik de lezing van Rebbe de Hond's geschriftje dringend aan. Zij moeten dan ook eens letten op de echt joodsche eigenaardigheid om den naam van Christus niet uit te spreken. De afschuw van dien naam wordt zóó ver doorgevoerd, dat Rebbe de Hond zelfs bij het gebruik van jaartallen spreekt van **vóór** en **nà**, zonder vermelding van het woord „Christus" of Christus' geboorte. Zoo op blz. 49 **het jaar 300 vóór** en op blz. 51 **het jaar 130 na.** Bij de oosteuropeesche joden (Polen, Galiciërs e.d.) is de afschuw en angst voor den Christus-naam zóó hevig, dat zij, zelfs als zij dien naam hóóren uitspreken, een verwensching uiten, spuwen en met den voet stampen; zoo ook bij het zien van een kruisbeeld. Het vervloeken en met den voet stampen behoort trouwens in de synagoge op het Poerimfeest bij het gewone ritueel, als bij de voorlezing van den Esther-rol de naam **Haman** wordt uitgesproken, de naam van den bekenden anti-semiet in het oude Perzië. En Jezus Christus is bij den echten orthodoxen jood nog oneindig meer gehaat dan Haman.

HET LIED VAN LEVIE

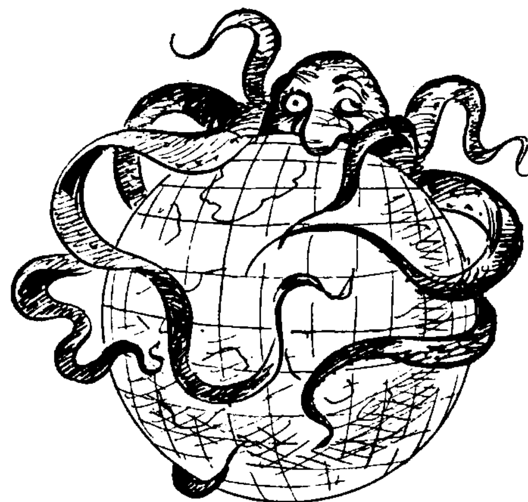
10

En zij zijn niet slechts deze stad,
maar heel de wereld veel te glad,
want, over heel de aard verstrooid,
leven zij vlot en werken nooit!
Hij ziet: zijn volk bezit dit land;
het weert geen enk'len immigrant!
Wat elders rijp werd voor den strop,
dat neemt dit Volk als burger op!

Het dempt, geniaal, zijn Zuiderzee
en 't beste stuk krijgt Juda mee.
De posten krijgt het Jodendom
en 't eigen Volk ligt hong'rend krom,
tot het, om werk voor hoofd en hand,
maar wegtrekt naar het buitenland.

Het beeld wordt Levie meer vertrouwd:
door politiek en pers en goud,
(het laatste buit van handelsgeest),
schrijdt zijn volk naar het zege-feest,
als, onder Juda's heerschappij,
de wereld bukt in slavernij!
Hij voelt zich deel van de poliep,
die eens de Protocollen schiep!

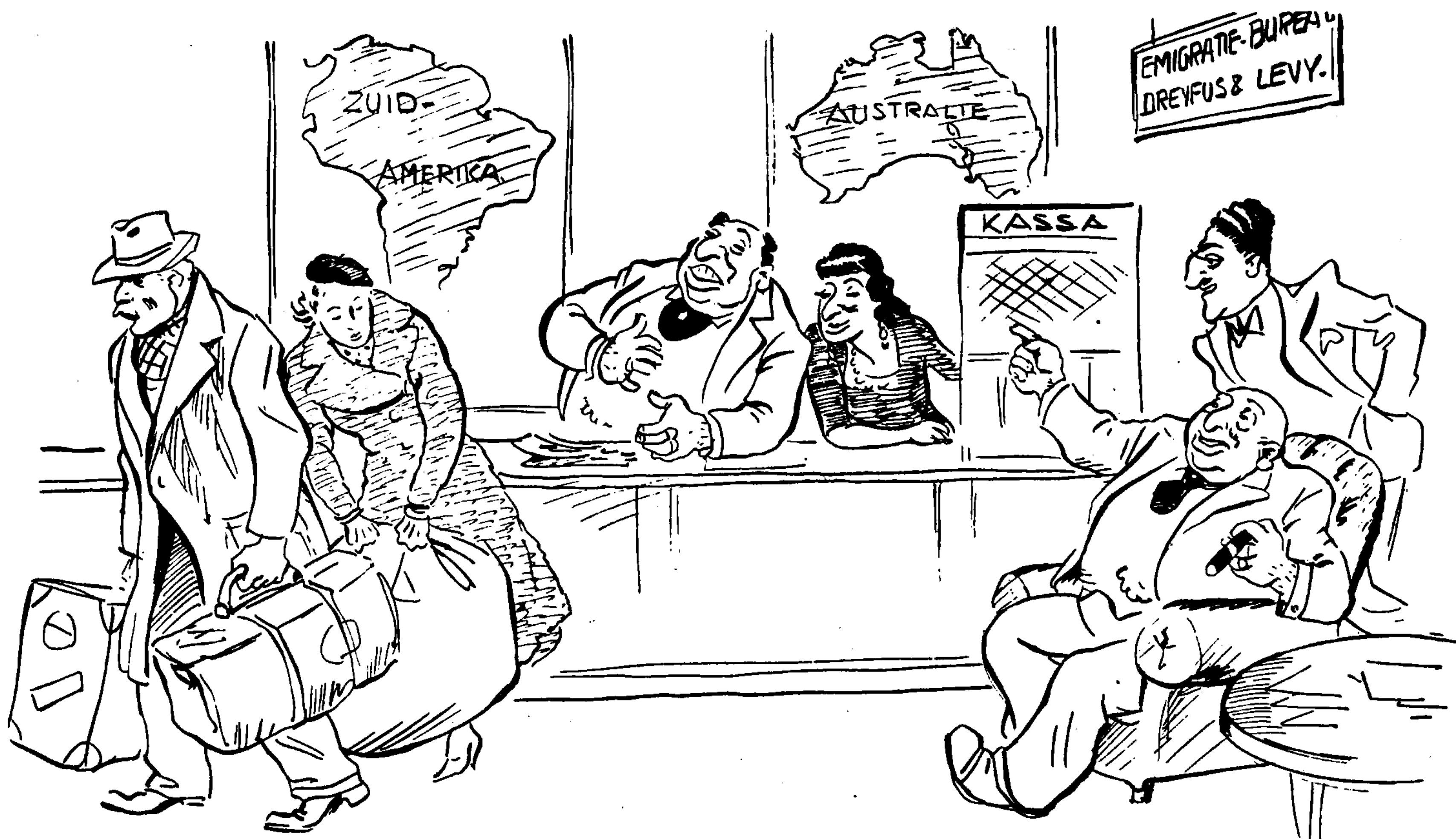

De Volksgenoot
zoekt werk en brood
aan verre vreemde kust.
De Jood blijft hier
en mest zich schier,
in volheid en in lust.

De Jood brengt vaak
als goede zaak
adviezen aan den man,
hoe d'emigrant
in 't verre land
een hemel bouwen kan.

Ook levert dan
zoo'n Jodenman
passage op de schuit.
Hij kleedt den klant
als emigrant
ook aan — maar tevens uit.

Voor Joodsche praats
maakte men plaats,
argloos, goedhartig, stom!
't Wórdt omgekeerd:
straks emigreert
ook Hollands Jodendom.

(Wordt vervolgd).

RAS EN GESCHIEDENIS.

Aan alle instellingen van onderwijs, van lager tot en met hooger onderwijs, doceert men geschiedenis. De boekjes en boeken, die daarbij gebruikt worden, verschillen door uitgebreidheid, zij klimmen van de eenvoudigste leerstof op tot handleidingen van ontzagwekkende wetenschappelijkheid, maar zonder uitzondering worden zij alle beheerscht door éénzelfde centraal gezichtspunt. Dit gezichtspunt geldt als een axioma; wie daaraan tornde, kwam tot dusver bij ons in botsing met de toonaangevende geleerden op dit gebied en liep de kans als een ongeletterde beunhaas naar huis te worden gestuurd. Het was wèl geoorloofd de geschiedenis te beschouwen naar marxistischen trant; in de hoofdstad van ons land benoemde men onlangs nog tot hoogleeraar in de historie een man, voor wien de economische — dus stoffelijke — factoren den uitsluitenden verklaringsgrond vormden voor volkerendrama's en cultuurinhouden. Er rees eenig bezwaar, doch de zaak ging kalm door! In wezen tastte immers deze ontegenzeggelijk bekwame dr. Romein het bewuste beginsel geenszins aan: ook hij tracht, evenals de rest onzer historici, zij het op zijne wijze, **het beloop der gebeurtenissen af te leiden uit ervaarbare, in zichtbare verschijning tredende oorzaken.**

Dit geheele soort geschiedbeschrijving draagt dientengevolge het karakter der uitwendigheid; wat er onder de oppervlakte der dingen leeft en werkt, wordt vermoed, noch aangeroerd. Feiten zijn feiten, zoo zegt men, zij staan slechts met andere feiten in betrekking. Het resultaat dezer eenzijdige methode waren o.a. de geschiedenisleerboeken onzer scholen, waarvan de dorheid vaak wedijvert met de ondoorzichtigheid; hoe kan men meenen bij de jeugd werkelijk historisch begrip aan te kweeken, wanneer het geheimzinnige weefsel van het leven der volkeren er gaat uitzien als een versleten biljartlaken? Ja, die geheele term „historisch begrip" blijft een schablone, zoolang men den moed mist het spel der geschiedenis met diepere krachten in verbinding te brengen. Heeft men echter eenmaal de essentiëele waarde van het ras en der rasziel erkend en haar begrepen **als ordenend en richtinggevend element** in **alle** aardsche werkelijkheid, dan gaat er plotseling een lang verborgen deur open en schouwen wij met verraste oogen in een wonderbare wereld.

„Uit dit inzicht," schrijft Alfred Rosenberg in zijn „Blut und Ehre", „werd nu ook een nieuwe geschiedbeschouwing geboren. De persoonlijkheden van het verleden verschenen in een geheel nieuw licht; dingen, die een liberalistische wereldbeschouwing had teruggedrongen, werden verstaan als de belangrijkste gebeurtenissen **en de z.g. wereldgeschiedenis ontrolt zich voor ons als een dramatische strijd van verschillende rassen en hun zielen."**

In verband hiermee kan zonder eenig risico voorspeld worden, dat bij het verder veldwinnen der ras-idee, de geheele europeesche geschiedenis, zoowel naar haar politieke als naar haar cultureele zijde, ook wat ons eigen volk betreft, van dezen gezichtshoek uit opnieuw teboekgesteld zal worden. De nationaal-socialistische revolutie brengt heel wat werk aan den winkel!

De eerste, die dezen maatstaf in grootschen stijl toepaste en wiens naam daarom genoemd dient te worden, was **Houston Stewart Chamberlain.** Een merkwaardig man! Engelschman van geboorte, gesproten uit een geslacht, dat tot in den ondergang ten nauwste met het lot van Groot-Brittannië verbonden bleef, was hij voorbestemd een drager te worden der gedachte, welke in de gestalte van Adolf Hitler Duitschland voor immer bevrijden zou en door diens schepping van het Derde Rijk, Europa aan den greep der ontaarding zal ontrukken.

Chamberlain's hoofdwerk: „die Grundlagen des neunzehnten Jahrhunderts" verscheen reeds in 1898. Het werd fel omstreden; ten onzent evenwel nam men er weinig of geen notitie van. Terwijl allerlei prullaria uit het Duitsch vertaald werden en grif gelezen — men denke slechts aan de lawaai-geschriften van den Jood Emil Ludwig (alias Cohn) — negeerden de Nederlandsche cultuur-specialisten het glasheldere, van een enorme kennis getuigende standaardwerk van den genialen germaanschen wegwijzer. Eerst thans mogen wij gaan hopen in breeder kring belangstelling te zullen vinden voor den ziener, wiens gedegen voorlichting ons reeds 42 jaren in staat heeft gesteld te begrijpen, welken kant het uit moest gaan, indien wij zijn oordeel niet ter harte namen.

H. S. Chamberlain ontdekte het ras als geheime drijfveer bij het komen en gaan der tijden. Waar men vroeger zichzelf verloor in de wirwar der feiten en ze gewoonweg in opeenvolging registreerde, speurt hij met fijnen zin den stijgenden vloer der rasenergieën of het fatale wegebben door bastaardiseering. Het vervaltijdperk van het oude Romeinsche Rijk, dat voor het onderzoek zooveel onbeantwoorde vragen had gelaten, teekent hij door instrooming van vreemd en minderwaardig bloed als een periode van „volkerenchaos", waarover de Kerk van Rome — het pauselijk imperium — met haar voor alle schepselen gelijkluidende leer haar geestelijk en — vergeten we het niet — politiek gezag zal vestigen. Hier worden tendenzen openbaar, welke het duidelijk maken, hoe het pauselijke Rome zich verzetten **moet,** zoodra een ras omhoog rijst, dat zich van eigen innerlijke levenswet bewust wordt.

De Germanen treden binnen in de geschiedenis van het Avondland; hun ongebroken kracht vloeit in machtige golven door de gebieden van den volkerenchaos en we begrijpen, hoe de geweldige conflicten tusschen Keizer en Paus onvermijdelijk zijn, zelfs al zouden deze hoogste exponenten ze persoonlijk niet gewild hebben. Het zuivere bloed kan zijn stem niet laten smoren; onweerstaanbaar, want instinctief, schept het Noorden zijn bestaansvormen en zet eigen wezen door tot in de stijlvolle schoonheid der gothische kathedralen. Het epos van het ras gaat verder. De middeleeuwen neigen ten einde, de renaissance kondigt zich aan.

Renaissance: daaronder verstaat men gemeenlijk de uit Italië stammende wedergeboorte der klassieke beschaving. Zoo leerde men het ons, zonder eenige aanduiding, vanwaar zoo plotseling die vermogens kwamen, welke een ander menschentype, een totaal nieuw levens- en kunstideaal verwerkelijkten.

Chamberlain ruimt ook hier oude opvattingen op en plaatst dit scheppend proces van europeesche cultuur-vernieuwing in het raam der rasgedachte. En langzaam, gelijk bij een half ontwaken, dringt het tot ons door, hoe het genie van den germaanschen geest gewrocht heeft, wat men ten onrechte aan zuidelijke invloeden had toegeschreven. Immers in Italië leefden Alamanen (fransch: allemand), Longobarden enz., voor een deel tot na 1400, in van de rest der bevolking gescheiden gehouden geslachten.

Dat b.v. Dante — de stem van elf zwijgende eeuwen, zooals Carlisle hem noemde — een zuivere Germaan is, kan heden nauwelijks meer betwijfeld worden. Zijn grootouders droegen den echt Duitschen naam Aldiger en waren Gothen uit Ferrara. Michelangelo, deze titan onder de renaissance-kunstenaars, moet volgens den vakman, die het beste met zijn levensgeschiedenis op de hoogte is, van germaansche afstamming zijn; de feiten laten geen anderen uitleg toe.

„Wat men romaansche cultuur belieft te heeten," aldus Chamberlain, „is enkel een bijzonder verschijnsel der germaansche cultuur, dikwerf begunstigd door klimaat en zonnegloed, dikwijls onderwezen en gericht door de resten van vergane rasculturen, maar ook dikwijls geremd en ontaard door eene, oorspronkelijkheid en levenskracht verzwakkende en daarna vernietigende bastaardiseering!

Het zou de moeite meer dan loonen onze vaderlandsche geschiedenis te bezien, door dit vruchtbaar beginsel

geleid. Het is niet voldoende den 80-jarigen strijd tegen Spanje — om ons tot een belangrijke episode te beperken — enkel te beschouwen vanuit een politiek of religieus perspectief. De ware oorzaak ligt een verdieping lager; zij is te vinden in een germaansch verzet tegen de knechting door aan ons ras vreemde machten. Het verlangen naar politieke en godsdienstvrijheid is een gevolg van een op dat tijdstip actief geworden rasinstinct en niet omgekeerd. De hachelijke reizen naar Oost-Indië zijn totaal onverklaarbaar, wanneer men ze enkel herleidt tot winstbejag; voor die riskante ondernemingen was nog iets anders noodig dan de begeerte naar nootmuskaat of peper! De wagende moed, het aangrijpen der gevaren, de droom van den veroveraar, het werkte alles achter de bewuste plannen en het concrete handelsdoel. Zonder dien aandrift van willen en durven, ontstegen aan een gaaf rasbezit, zouden de gebroeders de Houtman, een Barentsz., een de Rijp, een Coen en zooveel anderen meer, nooit hun touwen hebben losgegooid! De peperkorrel, het tabaksblad en de rubberstraal mogen voor een verburgerlijkt en verjoodscht Nederland geliefde symbolen geworden zijn, we zouden verkeerd doen deze gezindheid toe te dichten aan hen, die in spelenden overmoed gehoorzaamden aan „het zingende bloed"!

Over de kunst onzer gouden eeuw willen we thans niet spreken; het is een onderwerp op zichzelf! Maar wordt het niet dringend tijd, dat we ook daar loskomen uit het formalisme onzer kunstkenners en in begenadigden als Rembrandt, Vermeer en Vondel de scheppers zien van eeuwige germaansche waarden? Ons volk heeft nog veel te leeren — en af te leeren! — alvorens het zijn verlaten hoogten weer bestegen heeft. Zijn eigen geschiedenis zal het van den beginne af aan, maar geheel anders dan voorheen, verteld moeten krijgen. Het weet door verlies aan raswaarde en rasbesef, noch waar zijn weg ligt, noch waar het bijhoort — het is, met al zijn negatieven eigenwaan, voor zichzelf een vreemde geworden! **Het heeft geen mythe, d.w.z. geen zinrijke idee, waardoor het aan zijn arbeid en aan zijn leven hoogere wijding kan geven.**

Chamberlain, de pionier, geleidde ons een eind als profeet van een naderenden tijd, Rosenberg, de mysticus, staat in het heden met een boodschap voor vandaag. In een volgend artikel willen wij nagaan, wat zijn „mythe" tot ons, Nederlanders, te zeggen heeft.

V. D.

Aan de Administratie van „De Misthoorn",
Leidschestraat 85, Amsterdam-C. - Telefoon 38895 - Giro 322600

Ondergeteekende ....

Woonplaats ....

Adres ....

wenscht bij vooruitbetaling een { kwartaalabonnement à ƒ 1.25 [1]) / jaarabonnement à ƒ 4.75 [1]) }

op het Weekblad „De Misthoorn", met ingang van ....

.... (Handteekening)

1) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

BEKENDMAKING.

De ondergeteekende maakt hierbij bekend dat hij, in opdracht van Mr. Joan Muller, Algemeen Liquidateur te den Haag, met ingang van 14 dezer de liquidatie van de vermogens der Vrijmetselaarsloges met neven- en onderorganisaties in de provincie **Drente** zal voortzetten. Voor alle aangelegenheden, voornoemde afdeelingen in de provincie Drente betreffende, wende men zich tot den ondergeteekende.

De Liquidateur voornoemd:
Mr. U. P. OKKEN
Advocaat en Procureur
Heereweg 22a

GRONINGEN, 15 November 1940

Liquidatie van de vermogens der ontbonden Vrijmetselaarsloges en neven- en onderorganisaties.

De liquidateur van de vermogens der Vrijmetselaarsloges met neven- en onderorganisaties maakt bekend, dat hij aan **Mr. A. A. H. M. Plochg te Arnhem** op diens verzoek op de meest eervolle wijze ontslag heeft verleend als liquidateur voor de provincie **Gelderland** en dat hij in diens plaats heeft benoemd

Mr. K. H. JANSMA,

Advocaat en Procureur te Arnhem, Willemsplein no. 3, telefoon 23767.

De Generaal-liquidateur:
Mr. JOAN MULLER

's-Gravenhage, 11 November 1940.

Liquidatie van de vermogens der ontbonden Vrijmetselaarsloges en neven- en onderorganisaties.

De liquidateur **Mr. K. H. Jansma,** Advocaat en Procureur te **Arnhem,** maakt bekend, dat op grond van bovenstaande benoeming ieder, die iets te vorderen heeft van of verschuldigd is aan bovengenoemde loges, zijn vorderingen moet indienen bij of zijn verplichtingen moet voldoen ten zijnen kantore, uiterlijk 30 November 1940, indien en voorzoover zulks tot dusverre nog niet is geschied.

De liquidateur voor de Prov. Gelderland voornoemd,
Mr. K. H. JANSMA, Willemsplein no. 3, Arnhem.

Liquidatie van de vermogens der ontbonden Vrijmetselaarsloges en neven- en onderorganisaties.

Met ingang van heden is door mij aangesteld tot liquidateur voor de provincie **Overijssel**

Mr. A. W. E. BRANDSMA,

Advocaat en Procureur, wonende te Zwolle, Van Nahuysplein 16.

Voor alle aangelegenheden bovengenoemde afdeelingen betreffende wende men zich tot den liquidateur voornoemd.

De Algemeene liquidateur:
Mr. JOAN MULLER.

's-Gravenhage, 17 October 1940.

Liquidatie van de vermogens der ontbonden Vrijmetselaarsloges en neven- en onderorganisaties.

De liquidateur van de vermogens der ontbonden Vrijmetselaarsloges met neven- en onderorganisaties in de provincie **Overijssel** maakt bekend, dat een ieder, die iets te vorderen heeft van of verschuldigd is aan bovengenoemde loges, zijn vordering(en) moet indien bij, of zijne verplichtingen moet voldoen aan den liquidateur uiterlijk Zaterdag 30 November 1940.

De liquidateur voornoemd,
Mr. A. W. E. BRANDSMA,
Advocaat en Procureur.

Zwolle, 11 November 1940.
Van Nahuysplein 16, Tel. 3596 K. 5200.